

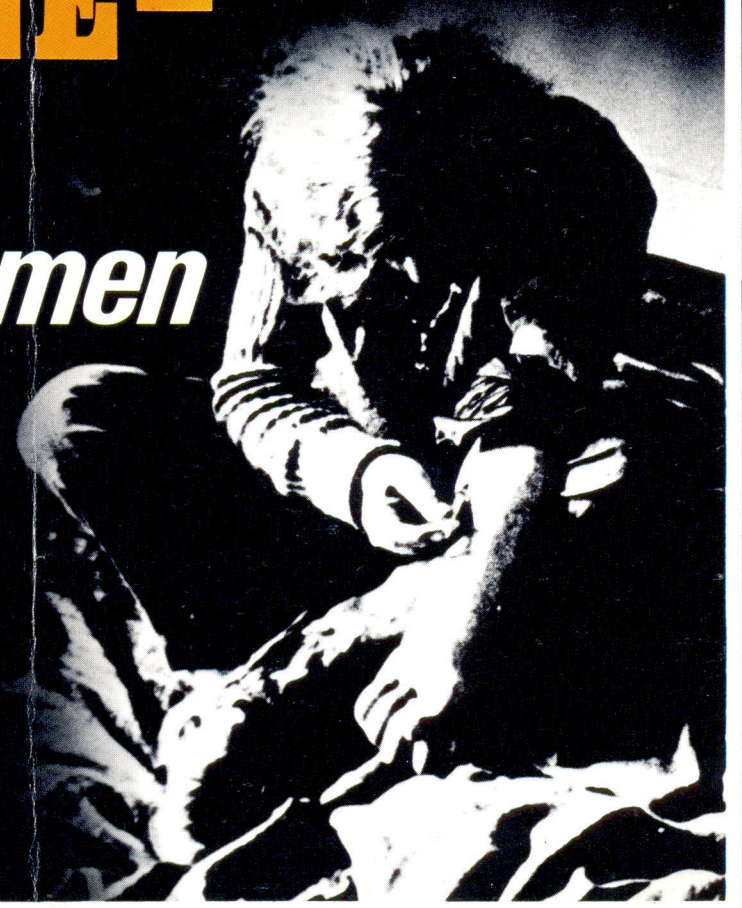
the
PLAIN TRUTH
a magazine of understanding
(NEDERLANDSE EDITIE)

de

ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

**DE
HEROÏNE-
SLAAF**
kan vrijkomen

Wat onze LEZERS SCHRIJVEN

„Biologische Revolutie”

„Enkele van uw artikelen zijn echt uniek te noemen. De wijze waarop alles haarfijn is uitgestippeld is echt het neusje van de zalm.

„Voor de *Biologische revolutie* uit uw december '71 nummer heeft mij uitermate geboeid en tot diep nadenken gestemd.”

J.D.S., *Eeklo (O.-VL)*

„De ontbrekende dimensie in seks”

„*The Missing Dimension In Sex* heb ik in goede orde ontvangen. Ik geloof zeker dat u er een goed werk van allure en van onschatbare waarde mee hebt verricht.

„Als de Nederlandse vertaling uitkomt, houd ik me ook daarvoor beleefd aanbevelen.”

C.N., *Teteringen*

„Civilitis”

„Ik was als aan de grond vastgenageld toen ik uw artikel: *Civilitis — Wat de steden ons aandoen, en wat wij de steden aandoen* had doorgenomen. De ECHTE WAARHEID is een blad waarin je de dingen van de juiste zijde begint te zien.”

G.L., *Meerzorg, Suriname*

Leerkrachten

„Onlangs maakte ik kennis met uw tijdschrift en het beviel mij bijzonder goed. Als leraar actualiteiten voor studenten van 16, 17 . . . jaar zou ik mij hierop graag abonneren.”

D.v.A., *St.-Pauwels (Antw.)*

„Zou het mogelijk zijn mij *Hippies — hervormers of huichelaars?* op te sturen? Ik vind het zeer interessante informatie die mij in het onderwijs een dienst kan bewijzen.”

J.U., *Westmalle (Antw.)*

Student

„Zou u zo vriendelijk willen zijn mij het tijdschrift *De ECHTE WAARHEID* toe te sturen? We hebben dit namelijk nodig in de klas voor de bespreking over de conservatieve en progressieve houding of er nog meer (intelligente) wezens in het heelal bestaan.”

F.v.E., *Heultje, Westerlo (Antw.)*

Positief kritisch

„Ik vind uw tijdschrift verzorgd, positief kritisch en hetgeen verteld wordt is interessant. Uw boekjes vertonen diezelfde uitnodiging om van ons leven iets goeds te maken.

„Ik vond vooral goed dat het wereldgebeuren op de voet gevolgd wordt en vooral dat daarbij positieve kritiek geleverd wordt en men oprecht de toekomst bekijkt.”

B.D., *Desselgem (W.-VL)*

Positief geestelijk

„Het moet mij van het hart dat ik het in deze puur materialistische tijd hartverwarmend vind dat de uitgave van een blad als het uwe, op de unieke wijze financieel ondersteund, mogelijk is. Mijns inziens moet hier sprake zijn van een positief geestelijke achtergrond, of beter nog: ondergrond.”

P.V., *Den Helder*

Politiek

„Voordien interesseerde ik me niet voor politiek, maar door uw artikelen heb ik er een andere kijk op gekregen. Ik vind dat u deze en andere problemen in de samenleving op een begrijpelijke manier weergeeft.”

C.G., *Amsterdam-N*

„Bij deze wil ik mijn abonnement op de uitgave *De ECHTE WAARHEID* beëindigen. Het ontstellend kortzichtige en eenzijdige artikel van de hand van Armstrong over wereldvrede in onze tijd in het decembernummer deed mij dit besluit nemen. Een haatcampagne tegen het communisme is niet de weg om tot vrede te komen. Niet door de ander (China, Rusland) *buiten te sluiten* bereiken we de wereldvrede, maar *met* hen.”

R.d.B., *Beilen*

Actueel

„De laatste afleveringen van uw tijdschrift zijn zeer prachtig en actueel, vooral de omslagfoto's van wereldbekende figuren. De aflevering van vorige maand heb ik met heel veel genoegen gelezen.”

K.P.T., *Paramaribo*

de ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

April-mei 1972

5e jaargang

No. 4

Maandelijks uitgegeven door Ambassador College als een dienstbetoon in het algemeen belang. Uw reeds betaalde abonnement werd mogelijk gemaakt door de bijdragen van degenen die vrijwillig medewerkers geworden zijn in de ondersteuning van dit wereldomvattende werk. Ambassador College is als een afzonderlijke instelling verbonden aan de Wereldwijde Kerk van God en een gedeelte van de financiële behoeften van het werk wordt door die Kerk gedragen. De uitgevers hebben niets te koop en hoewel bijdragen dankbaar worden aanvaard, wordt het publiek nooit om financiële steun verzocht.

HOOFDREDACTEUR

HERBERT W. ARMSTRONG

ADJ.-HOOFDREDACTEUR

GARNER TED ARMSTRONG

CHEF-REDACTEUREN

Dr. Herman L. Hoeh

Roderick C. Meredith

REDACTEUR VORMGEVING

Arthur A. Ferdig

Kernredactie

William Dankenbring Gene H. Hogberg
Vern L. Farrow Paul W. Kroll
David Jon Hill Eugene M. Walter

Regionale Redacteuren: Engeland: Raymond F. McNair; Australië: C. Wayne Cole; Zuid-Afrika: Robert Fahey; Duitsland: Frank Schnee; Zwitserland: Colin Wilkins; Filippijnen: Colin Adair; Zuid-Amerika: Enrique Ruiz.

Redactiestaf: Gary L. Alexander, Dibar K. Apartian, Robert C. Boraker, Charles V. Dorothy, Jack R. Elliott, Gunar Freibergs, Robert E. Gentet, Ernest L. Martin, Gerhard O. Marx, L. Leroy Neff, Richard F. Plache, Richard H. Sedliacik, Lynn E. Torrance, Basil Wolverton, Clint C. Zimmerman.

Ontwerp en uitleg: John Susco, Ron Taylor

Documentatie: Dexter H. Faulkner, Donald D. Schroeder, Karl Karlov, Paul O. Knedel, Clifford Marcussen, David Price, Rodney A. Repp, W. R. Whitehart.

Fotografie: Norman A. Smith, Joseph Clayton, Lyle Christopherson, Frank Clarke, David Conn, Jerry J. Gentry, Ian Henderson, John G. Kilburn.

Grafische verzorging: Don Faast, Thomas Haworth, Dick Jordan, Connie Johnson, Roy Lepeska, Ronald Lepeska, Herbert A. Vierra, Jr., Robb Woods, Monte Wolverton.

Administrateur

Albert J. Portune

—Nederlandse Editie—

Redactiestaf: Roy McCarthy, Dick Gabel, Roger Franck, Matthieu Janssen, Han Wilms, Iepke Klarenberg, Thea Clay, Gerda Zonneveld.

Grafische verzorging: John Dunn

UW ABONNEMENT is reeds door anderen betaald. Exemplaren voor massaverspreiding worden niet ter beschikking gesteld.

U gelieve uw correspondentie te richten aan:
Ambassador College
Postbus 496
Arnhem
Nederland.

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging graag zo spoedig mogelijk, met vermelding van zowel *oud* als *nieuw* adres.

Persoonlijk

van

Gesprekken met topfunctionarissen der VERENIGDE NATIES aan vooravond van de oorlog tussen India en Pakistan

TWEE DAGEN VÓÓR het uitbreken van de oorlog tussen India en Pakistan besprak ik juist deze crisis met topfunctionarissen van de VN te New York.

„Ik vrees dat deze crisis eerder ernstiger zal worden dan dat er verbetering zal intreden”, zei C.V. Narasimhan, eerste ondersecretaris-generaal van de Verenigde Naties. De secretaris-generaal, Oe Thant, was die dag wegens ziekte niet aanwezig. Er waren echter afspraken gemaakt met Adam Malik, voorzitter van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties en met de heer Narasimhan.

Sindsdien heb ik ingezien dat het erg goed uitkwam dat deze bezoeken toevallig aan de vooravond zelf van deze nieuwe oorlog waren vastgesteld. Ik wil u dan ook op de hoogte brengen met deze belangrijke gesprekken die ik bij de Verenigde Naties te New York voerde.

Maar laat ik eerst nog vermelden dat Stanley Rader, adviseur en raadsman van Ambassador College, mij vergezelde. En aangezien hij mij gewoonlijk vergezelt bij bezoeken aan staatshoofden over de gehele wereld, vind ik dat onze lezers het recht hebben om nader ingelicht te worden omtrent de persoon van de heer Rader.

Eind 1956 kwam hij na zijn accountantsexamen bij ons als accountant voor onze boekhouding werken. Wij waren toen, in vergelijking tot onze huidige wereldomvattende werkzaamheden, nog betrekkelijk klein. Maar ons groeitempo was jaarlijks 30% ten opzichte van elk voorafgaand jaar. Ik had te kennen gegeven dat ik vertrouwen had in onze onafgebroken groei en de heer Rader geloofde me. Zelfs al waren we op dat tijdstip niet meer dan één van zijn vele cliënten, en al legden we slechts beslag op een heel klein deel van zijn tijd, had de heer Rader toch vertrouwen in hetgeen we deden en in onze toekomst. Hij had al ervaring opgedaan in het oplossen van financiële vraagstukken,

(Zie verder pagina 31)

In dit nummer

Wat onze lezers schrijven
—Binnenzijde voorpagina

Persoonlijk 1

Er is een nieuw Europa
op komst 2

De heroïneslaaf kan
vrijkomen 6

De 20e eeuw valt te redden .. 14

Blauwdruk voor mislukking:
Tienerhuwelijken 17

De Verenigde Naties —
kunnen zij „zwaarden tot
ploegijzers slaan”? 21

Zo overwint u
emotionele spanningen 25

Uitzendtijden van
De Wereld van Morgen 31

ONZE OMSLAGFOTO

Verslaving aan heroïne bereikte verleden jaar in Amerika de voorpagina's. Maar achter de tijdelijke bezorgdheid over de Vietnam-veteranen, de hippies en de heroïne-gebruikers onder de middenstanders, gaat een jarenlang probleem van straatverslaving en door drugs veroorzaakte misdaden in de Amerikaanse achterbuurten schuil. Deze maand onderzoekt *De ECHTE WAARHEID* de oorzaken en de remedies van deze grootste verslavingsarena — de straat. In begeleidende artikelen zullen wij het licht werpen op algemene misvattingen betreffende heroïne, op surrogaatremedies en op de enige ECHTE remedie — een verandering van levensstijl. Zie pagina 6.

ER IS EEN NIEUW EUROPA OP KOMST

Dit jaar zouden zich wel eens dramatische veranderingen kunnen gaan aftekenen in de betrekkingen tussen Oost en West in Europa. Er zijn echter nog een paar belangrijke hinderpalen die een algehele ontspanning of althans een vermindering van de spanningen in de weg staan, te overwinnen.

door Gene H. Hogberg

MET VOOR HAAR ONGEWONE voortvarendheid dringt de Sovjetunie er op aan dat er spoedig stappen worden ondernomen om tot „een vermindering van de spanningen” tussen het kapitalistische West-Europa en het communistische Oost-Europa te komen.

Moskou heeft in de laatste tijd al zó vaak aangedrongen op ontspanning, inzonderheid in het kader van een door de Russen voorgestelde „Europese veiligheidsconferentie”, dat de leiders van de westerse mogendheden het uiterst moeilijk vinden om er niet positief op te reageren. Zoals een Amerikaanse militaire deskundige het uitdrukte: „Je kunt eigenlijk moeilijk voorstellen negeren die klaarblijkelijk gericht zijn op een toenemende ontspanning en grotere samenwerking”

Maar de manier waarop wij op deze

dingen zullen ingaan, zal naar alle waarschijnlijkheid beslissend zijn voor het lot van Europa — en dat van de Verenigde Staten die voor ons een waarborg zijn voor een vrij Europa.

Vanwaar die haast?

Deskundigen op het gebied van internationale betrekkingen zijn nog steeds bezig na te gaan wat de reden kan zijn waarom de mannen die de buitenlandse politiek van Rusland bepalen, de laatste tijd zo sterk aandringen op ontspanning in de nu al 27 jaar durende koude oorlog in Europa. Maar een paar facetten van Moskou's nieuwe *Westpolitik* — tegenover de *Ostpolitik* van kanselier Willy Brandt — beginnen nu toch wel duidelijk te worden.

De mannen in het Kremlin maken zich kennelijk grote zorgen over de ontwikkelingen in zowel West-Europa als Azië. In het Westen is Engeland eindelijk zo ver dat het zich bij de EEG wil aansluiten, hetgeen perspectieven opent voor een sterk uitgebreide, welvarende Westeuropese associatie. Hoewel het hier hoofdzakelijk nog slechts een economische aaneensluiting betreft, zijn de Russen erg beducht dat die tot een sterke, anti-Russische politieke en militaire macht zou kunnen uitgroeien. Men moet niet vergeten dat velen van de huidige Russische leiders door toedoen van Hitlers Wehrmacht groot persoonlijk leed hebben ondergaan.

Volgens het invloedrijke Westduitse dagblad *Die Welt* zou een uitbreiding van de EEG „kunnen leiden tot het ontstaan van een politiek sterke machtsconcentratie op zijn [Ruslands] flanken die, hoe vredelievend haar bedoelingen ook mogen zijn, toch een rivaal van dat land zal worden”. De Russische regering, vervolgde *Die Welt*, „heeft er geen doekjes om gewonden

dat zij gekant is tegen het Britse lidmaatschap van de EEG en dat zij haar best zal doen om een verdere groei [van de EEG] tegen te gaan en in de kiem te smoren”.

En in het Oosten . . .

Een tweede grote zorg voor de buitenlandse politiek van de Sovjetunie is de voortdurende confrontatie — voorlopig alleen nog met woorden — met haar reusachtige nabuur in het Oosten — communistisch China.

Er gaat bijna geen dag voorbij of er wordt in de Russische pers een felle aanval gedaan op de Chinese leiders. Moskou's animositeit werd nog aangewakkerd door twee recente gebeurtenissen. Eerst was er de toelating van China tot de Verenigde Naties, gevolgd door Chinese oppositie tegen bepaalde Russische gedragslijnen in de VN.

Daarna kwam Pekings openlijke steun aan Pakistan in de recente oorlog tussen dat land en India. De Sovjetunie staat uiteraard aan de kant van India.

In een bittere uitval tegen Peking beschuldigde het officiële Russische blad *Prawda* de leiders van China ervan dat „zij in hoge mate verantwoordelijk zijn” voor het uitbreken van het conflict op het subcontinent. Peking, schreef de *Prawda* verachtelijk, „voert het sociaal-chauvinistische beleid van een grote mogendheid, waardoor het niet zelden onder één deken komt te liggen met de Amerikaanse imperialisten”.

De Russen vonden deze aantijging belangrijk genoeg om er voor buitenlandse abonnees een integrale Engelse vertaling van te laten maken.

Groeïende militaire macht

Ruslands grootste zorg is op het ogenblik — en is dat altijd geweest — hoe het kan vermijden dat het op twee

BREZJNEW ONTMOET BRANDT

— Twee regeringsleiders ontspannen zich tijdens de drie dagen van geheime besprekingen op de Krim in september 1971.

Foto: Ambassador College

fronten tegelijk, in het Oosten én in het Westen, in conflictsituaties geraakt. De uitgestrektheid van het Russische grondgebied maakt een dergelijk beleid absoluut noodzakelijk: het dateert dan ook van lang vóór de tijd van de volkscommissarissen. Maar het gaat hier niet alleen om een defensiestrategie.

De strijdkrachten van het sovjetblok zijn sterker dan ooit. Militair streeft de Sovjetunie de Verenigde Staten op allerlei gebied snel voorbij, ook op gebieden waar de Verenigde Staten van het begin af aan superieur zijn geweest, zoals bijvoorbeeld dat van met kernraketten uitgeruste onderzeeboten.

Het gezaghebbende militaire boekwerk *Jane's Weapons Systems* stelde in 1971 vast dat de Sovjetunie de leiding heeft genomen bij het onderzoek en de ontwikkeling van hooglijk technologische wapens en ook in dit opzicht niet meer op de tweede plaats achter Amerika komt.

De meeste westerse deskundigen hebben voorspeld dat de *Sovjetunie tegen 1975 superieur zal zijn op vrijwel alle belangrijke terreinen*, van raketten en onderzeeërs tot meer conventionele wapens en troepensterkte.

Wat de Russen hierbij in de kaart speelt is de toenemende roep in de Verenigde Staten om besnoeiing van de militaire uitgaven en terugtrekking van de Amerikaanse troepen uit Zuidoost-Azië en andere gebieden. De Russen weten maar al te goed dat er in de Amerikaanse Senaat pressie wordt uitgeoefend om de troepensterkte in West-Europa te verminderen.

De Verenigde Staten — de enige andere supermogendheid in de wereld — zijn nog steeds de enige grote hinderpaal die de Russische plannen op lange termijn voor wereldoverheersing en de uiteindelijke overwinning van het communisme op het kapitalisme in de weg staat.

Veiligheidsconferentie

Alleen in dit allesomvattende perspectief kan men de buitenlandse politiek van de Sovjetunie beoordelen. De Russen zien in een zogenaamde Europese veiligheidsconferentie, waar Moskou al sinds 1954 op aanstuurt, een instrument om hun doel te bereiken. Moskou zou niets liever zien dan dat zo'n conferentie op brede basis, waartoe alle Europese staten en aanvankelijk ook de Verenigde staten en Canada zouden worden uitgenodigd, nog dit jaar of uiterlijk begin 1973 zou plaats-

TOPCONFERENTIE OP KEY BISCAYNE — President Nixon en bondskanselier Brandt bereikten overeenstemming inzake Europa bij besprekingen van eind 1971 in Florida.

Foto: Wide World

vinden. (Op deelname van Noordamerikaanse zijde stelt Moskou eigenlijk geen prijs, maar het gaat er alleen mee akkoord omdat het hoopt dat het plan daardoor van de grond zal komen.)

Zowel de Russische regering als de verschillende westerse staten hebben specifieke voorwaarden gesteld waaraan absoluut voldaan moet worden, voordat een zo vérstrekkende conferentie over Europese veiligheidsaangelegenheden belegd kan worden.

De westerse bondgenoten stellen als voorwaarde dat eerst het verdrag over Berlijn in kannen en kruiken is — het wachten is alleen nog op de beslissende ondertekening door de vier overwinnaars van de Tweede Wereldoorlog — Groot-Brittannië, Frankrijk, de Verenigde Staten en de Sovjetunie. Het verdrag voorziet in vrije toegang tot Berlijn vanuit West-Duitsland en nieuwe rechten voor Westduitsers in de oostelijke helft van de verdeelde stad. Het verdrag, waarop al zo lang wordt gewacht, is een hoeksteen van de Ostpolitik van kanselier Brandt. In West-Duitsland zijn de meningen echter verdeeld over de merites van Brandts programma, waarvoor hem overigens in 1971 de Nobelprijs voor de vrede werd toegekend.

De Russen staan erop dat, voordat zij hun handtekening onder het verdrag over Berlijn zetten, het Westduitse parlement eerst de niet-aanvalsverdragen met Polen en de Sovjetunie, die in 1970 zijn gesloten, ratificeert. Deskundigen voorspellen dat het in de *Bundestag* over deze kwestie hard tegen hard zal gaan. De tegenstanders van de verdragen, voornamelijk de Christen-Democraten van de oppositie, veroordelen ze als „totale uitverkoop” aan de communisten.

Als kanselier Brandt een meerderheid voor zijn programma kan vinden, zou men het dilemma bijvoorbeeld kunnen oplossen door het verdrag inzake Berlijn en de beide niet-aanvalsverdragen op een en dezelfde van te voren overeengekomen datum te ondertekenen.

De Russen willen geen herhaling van de geschiedenis

Voor de Russen is een niet-aanvalsverdrag met de Bondsrepubliek de grondsteen van de hele kwestie van de politieke verhoudingen in Europa in de komende jaren.

Als Moskou aandringt op nieuwe regelingen voor de Europese veiligheid, is het niet zozeer uit bezorgdheid over

de directe veiligheid van Rusland. „Over het algemeen worden onze posities in Europa niet bedreigd”, merkte de Russische minister van Buitenlandse Zaken, Andrei Gromyko, in 1969 op.

Moskou maakt zich echter wél zorgen over de toekomst. Bepaalde fouten en misrekeningen van het verleden moeten tot elke prijs worden vermeden.

Een gezaghebbende Russische commentator drukte het aldus uit: „Anders dan in de jaren '30 is het nu niet een kwestie van militaire en politieke maatregelen om een dreigende agressie af te wenden, maar veeleer *van politieke maatregelen om te verhinderen dat een dergelijke bedreiging überhaupt kan ontstaan*” (V. Matvejew, „Lessons of History and European Security”, *International Affairs*, Moskou, juni 1970, Cursivering van het origineel).

Door het niet-aanvalsverdrag van 1939 tussen Nazi-Duitsland en de Sovjetunie wonnen de Russen slechts kostbare tijd om zich op de komende aanval uit het Westen voor te bereiden. Twintig miljoen sovjetburgers hebben tenslotte hun leven verloren in de oorlog die het „niet-aanvals”-verdrag van 1939 niet heeft kunnen verhinderen.

In Russische ogen mag men het nooit meer zo ver laten komen.

Russische doelstellingen

Wat de Russen met zo'n veiligheidsconferentie — door hen juist de „Pan-Europese Conferentie over Veiligheid en Samenwerking” genoemd — in de eerste plaats beogen, is de Russische greep op Oost-Europa definitief te maken en tevens Moskou in staat te stellen zijn invloed op de westelijke helft van het Europese continent uit te breiden, zodat het dan beter op de politieke ontwikkelingen aldaar zal kunnen „toezien”.

Globaal gesproken zou zo'n conferentie, volgens de bewapeningsdeskundige John Newhouse, „voor de Sovjetunie een kader zijn waarin zij bij de regeling van Europese vraagstukken de lakens zou uitdelen”.

De pil van deze, voor de Westeuropese landen op zichzelf weinig aantrekkelijke situatie, zou dan worden verghuld door het vooruitzicht van een enorme uitbreiding van de handelsrelaties met de communistische wereld.

Zou de vrede in Europa eenmaal verzekerd en de „mythe van Russische expansiezucht” uit de wereld zijn, dan zou er geen enkele reden meer zijn om

Wat de Russen willen in Europa

Volgens Kremlinologen kunnen de algemene Russische doelstellingen in Europa als volgt omschreven worden:

1) Moskous controle over zijn Oost-Europees rijk, met inbegrip van Oost-Duitsland, voor altijd te bestendigen door erkenning van naoorlogse grenzen. Daarom is ratificatie van een niet-aanvalsverdrag tussen West-Duitsland enerzijds en Rusland en Polen anderzijds van het allerhoogste belang.

2) Het verkrijgen van voldoende invloed in West-Europa om op de gebeurtenissen daar tenminste enig „toezicht” te kunnen uitoefenen. Een „ongewenste trend” moet in het begin van zijn ontwikkeling in de kiem gesmoord worden — zoals een te machtig Verenigd Europa, vooral nu de atoommacht Engeland op het punt staat toe te treden. De verschrikkingen van Hitlers Duitsland liggen nog vers in het geheugen, iets dat door de meeste Amerikanen en anderen in het Westen niet bevat wordt. Als Moskou zich geen zorgen hoefde te baren over zijn westerse flank dan zou dit het in staat stellen zich ongehinderd met het Chinese probleem in het oosten bezig te houden en vanuit een sterke positie zich met de VS te meten voor de opperheerschappij over de wereld.

De methode om deze doelstellingen te bereiken is een „Europese veiligheidsconferentie” die waarschijnlijk tegen het einde van 1972 of in het begin van 1973 gehouden zal worden, als de Russen hun zin krijgen. Op de conferentie — of een serie conferenties — zal de Sovjetunie waarschijnlijk het volgende voorstellen:

1) De afschaffing van de EEG en zijn rode tegenhanger, de COMECON. In plaats daarvan zal de Sovjetunie

een „pan-Europees” plan voorstellen van grootscheepse wederzijdse Oost-West-samenwerking op het gebied van handel en technologische ontwikkeling. Dit zou de zich traag ontwikkelende Oosteuropese economieën helpen en hun rusteloze bevolkingen die naar meer gebruiks- en luxeartikelen hunkeren, kalmeren. Het zou ook als lokaas fungeren van een enorm toegenomen handel voor de Westeuropese industrie, die met een economische recessie en meningsverschillen over financieel beleid met de Verenigde Staten te kampen heeft.

Rusland zal proberen aan te tonen dat het een „goede Europeaan” is — meer geïnteresseerd in de ontwikkeling van Europa dan het „monopolistische, kapitalistische Amerika”, dat ervan beschuldigd wordt slechts geïnteresseerd te zijn in het zich meester maken van de Westeuropese industrie.

2) De „ontmanteling” van de twee militaire blokken — NAVO en het Warschau-pact. (Dit laatste zou in de werkelijkheid helemaal niet ontmanteld worden vanwege het tegenstrijdige oogmerk van het Kremlin dat volledige overheersing van Oost-Europa, in alle aspecten, nastreeft.) De Russen zouden de terugtrekking van het Rode Leger naar Rusland kunnen overwegen als Amerika zijn troepenmacht naar huis verscheept — met medeneming van atoomwapens zodat deze niet in Westduitse handen achtergelaten worden.

Rusland begint meer druk uit te oefenen voor zo'n veiligheidsconferentie. De VS en hun Westeuropese bondgenoten worden gedwongen erop te reageren, hoewel zij nog geen gezamenlijk beleid uitgestippeld hebben.

de Amerikaanse strijdkrachten nog langer op Europees grondgebied te handhaven.

Dit althans zou de Russische argumentering zijn.

Zoals gezegd zou het de Russen op de veiligheidsconferentie — als die eenmaal bijeen is — er vooral om te doen zijn hun absolute zeggenschap in het gehele socialistische blok in Oost-Europa — waartoe natuurlijk ook de marionettenstaat Oost-Duitsland zou behoren — voorgoed veilig te stellen. De westerse mogendheden moeten „de hoop laten varen dat zij het socialistische blok ooit nog zouden kunnen splijten en het kapitalisme weer herstellen”. De grenzen van de verschil-

lende naties, zoals die door de Tweede Wereldoorlog zijn komen vast te liggen, moeten als „volkomen onschendbaar” worden beschouwd.

Neutraliseer Bonn

In het Westen hoopt Moskou de economische en politieke eenwording van de Europese Gemeenschap te kunnen afremmen. Het trekt de Russen te enen male niet aan om met de EEG als een solide eenheid te onderhandelen. Vandaar de bilaterale besprekingen die Brezjnev in september 1971 met Brandt en de daarop volgende maand met Pompidou voerde.

Het is vooral op West-Duitsland dat (Zie verder pagina 30)

Er KAN een einde gemaakt worden aan de tragedie van drugverslaving. Duizenden gewezen heroïneverslaafden houden het nu — door een geheel nieuwe levensstijl — op een beter „high” aan.

door Gary Alexander

„GEWEZEN” heroïneverslaafden zijn tegenwoordig nog steeds zeldzaam. De meesten die naar de injectienaald grijpen sterven ook door de injectienaald. De levensverwachting voor jonge mensen die aan heroïne verslaafd zijn bedraagt slechts 30 jaar.

In de afgelopen vijf jaar is het aantal met succes gerevalideerde verslaafden echter op spectaculaire wijze toegenomen. In dozijnen mini-gemeenschappen en „communiversiteiten”, verspreid over de gehele Verenigde Staten heeft een toegewijd kader van ex-verslaafden zich toegelegd op de taak om andere „junkies” eveneens tot ex-verslaafden te maken. En waar gevestigde instellingen faalden weten zij *succes* te boeken.

Oorzaak aanpakken

De meeste mensen verbeelden zich dat „als wij er nu maar in slagen een eind te maken aan de activiteiten van de *handelaren*, er vanzelf een einde zal komen aan de verslaving”. In werkelijkheid zou hierdoor weliswaar tijdelijk het aanbod stopgezet worden, maar er zou geen wijziging komen in het gedragspatroon van de gebruikers — d.w.z. van hen die om verdovende middelen *vragen*. Het is de *vraag* naar verdovende middelen die moet worden uitgeschakeld, niet alleen het *aanbod*.

Het overgrote deel van de mensheid zou er niet over denken een smerige injectienaald gevuld met 5% heroïne en 95% opvulsel (variërend van zeepvlokken tot suiker en zelfs poederkoffie!) rechtstreeks in een der grotere bloedvaten te steken — en alleen voor dat

Foto: Ambassador College

De HEROÏNE- SLAAF KAN VRIJKOMEN

kortstondige geluksgevoel, gezondheid, gezin en zelfs het *leven zelf* op het spel te zetten.

Toch steken honderdduizenden mensen over de gehele wereld (niemand kent het juiste aantal verslaafden) vuile naalden in hun armen. Waarom doen zij dat? En hoe kunnen zij geholpen worden?

Om de oorzaken van verslaving te kunnen aanpakken, dienen wij eerst te begrijpen *waarom* een verslaafde zijn dagelijkse „dope” wil hebben in plaats van zijn dagelijks brood, zijn werk, zijn gezin, liefde, verantwoordelijkheid en geld — en al die andere zaken die de rest van de mensheid interesseren.

De voornaamste oorzaken van drugverslaving kunnen eenvoudigheidshalve vanuit drie gezichtspunten worden gezien. Het eerste en belangrijkste daarvan is de huiselijke achtergrond van de verslaafde.

Eerste oorzaak: armzalig gezinsmilieu

Zoals veel andere sociale problemen wortelt ook heroïneverslaving stevig in die gezinnen die als „hoogst onstabiel” moeten worden aangemerkt.

Een auteur schrijft hieromtrent: „Een verstandige opvoeding kan meer dan iets anders ertoe bijdragen de aantrekkingskracht van drugs tegen te gaan”. Dezelfde schrijver merkt op dat „de gezinnen van verslaafden gekenmerkt worden door voortdurende echtelijke moeilijkheden, uiteengeslagen gezinnen, allerlei vergrijpen, misdadigheid en alcoholisme... het mankeren van een vader die tegen z'n taak opgewassen is en het overmatig afhankelijk zijn van hun moeder” (George Birdwood, *The Willing Victim — A Parent's Guide to Drug Abuse*, blz. 23).

Hoewel bij een grootscheeps onderzoek letterlijk duizenden gezinnen van verslaafden onder de loep werden genomen, vond men geen enkele uitzondering op de theorie van het „onevenwichtige gezin” als voornaamste oorzaak van verslaving. Door in drie Newyorkse wijken vijf jaar lang 2950 manlijke verslaafden van 16 tot 20 jaar te bestuderen, hoopten Dr. Isidor Chein en zijn medewerkers gerichte onderzoeken te kunnen doen naar „afwijkende gevallen”. Dat

wil zeggen dat Dr. Chein verslaafden wilde vinden uit psychologisch gezonde gezinnen. Ook wilde hij *niet*-delinquente niet-gebruikers bestuderen, afkomstig uit gezinnen met een ongezond psychologisch klimaat. „Maar wij voelden ons nogal gefrustreerd toen bleek dat gevallen als deze eenvoudig niet te vinden waren”, aldus Dr. Chein. „Gemeten naar de psychologische gezondheid van de gezinnen bleken deze indelingen elkaar in het geheel niet te overlappen”. (Chein, Gerard, Lee en Rosenfeld, *The Road to H: Narcotics Delinquency, and Social Policy*, blz. 155). Er kwamen eenvoudig geen verslaafden uit gelukkige, harmonieuze gezinnen.

Een onderzoek door een groot Newyorks ziekenhuis gedaan, bracht aan het licht dat in 60% van de gezinnen van opgroeiende verslaafden *een vader ontbrak*. In meer dan de helft van deze gevallen had de vader z'n gezin verlaten voordat de jongen de 11-jarige leeftijd had bereikt. De gemiddelde potentiële verslaafde werd daarop geheel van z'n moeder afhankelijk, terwijl de moeder op haar beurt afhankelijk werd van de zoon. En zowel moeder als zoon hunkerden naar de manlijke vaderfiguur.

Is een simpele „hereniging” van dergelijke gezinnen voldoende om een huiselijke sfeer te scheppen die bevorderlijk is voor een goede geestelijke gezondheid?

Drugklinieken die successen geboekt hebben, zeggen „nee”. „Hereniging van het gezin” vormt voor het merendeel der aan drugs verslaafden *niet* de oplossing — tenzij de ouders bereid zijn hun eigen levenspatroon drastisch te wijzigen. In een van de succesvolle drugcentra in de VS is het de ouders gedurende de eerste 30 tot 60 dagen zelfs verboden de herstellende verslaafden te spreken, immers het waren de ouders die het psychologische klimaat hielpen scheppen dat de jonge verslaafde aan de drugs bracht. In de meeste gevallen dient de verslaafde dan ook een nieuw plaatsvervangend „gezin” van gelijken te vinden dat een honderd maal zo grote omvang heeft en dat bereid is hem te *helpen*.

Ook het voorbeeld van drugs gebrui-

kende ouders vormt een der belangrijkste, op het gezin terug te voeren factoren, die tot jeugdverslaving kunnen leiden. Een Canadees onderzoek dat in Californië en in New Jersey werd herhaald, bewees dat kinderen *zes maal* zo veel kans hadden om heroïnegebruikers te worden wanneer hun ouders regelmatig gewone huismiddeltjes zoals tranquillizers gebruikten! Of de aanleiding nu ligt in het *fysieke* voorbeeld van het pillen slikken of in de overdracht van een *psychologische* gesteldheid, is niet van belang. Waar het op aankomt is dat de zwakheid van een van de ouders (die zowel lichamelijk als geestelijk of beide kan zijn) op het kind werd overgedragen.

Maar hoe belangrijk het gezinsvoorbeeld als oorzaak van drugmisbruik ook is, er zijn als regel ook andere oorzaken van drugverslaving in het verleden van de betrokkene aanwezig.

Tweede oorzaak: invloed van de straat

Een geestelijk gezonde, liefhebbende gezinseenheid kan drugverslaving bij kinderen zo goed als voorkomen, maar in een omgeving waar drugs worden gebruikt kan een onevenwichtig gezin in feite een aanleiding tot het nemen van drugs betekenen. Dr. Chein zegt het aldus: „Een vruchtbare akker alléén is niet voldoende om een oogst te produceren; men moet ook over *zaad* beschikken. Met betrekking tot narcotica moet men weten waar het te halen is en dat is het gemakkelijkst in de grote steden” (Chein c.s., *The Road to H.*, blz. 56).

De gemiddelde Amerikaan of Europeaan kan zich nauwelijks voorstellen wat het straatleven in een hedendaagse achterbuurt in feite inhoudt. Het getto is de samenvatting van alles wat onze gevoeligheden kwetst. Het is de arena van het 15-jarige zwangere meisje, de 16-jarige drugverslaafde, de messenvechter op het grondgebied van een andere „gang”, de urine in de liftkooi.

In de straten van het getto is een der voor de hand liggende „helden” van de voor indrukken vatbare jongens, de keurig geklede, welvarende *drughandelaar*, souteneur of afperser, breeduit rondrijdend in zijn nieuwste model Cadillac. Er heerst een klimaat van

enerzijds volledige tolerantie, anderzijds van diepe wanhoop. De cultus is die van „grijp wat je kunt”; de drugs vormen de sacramenten en de handelaar is de hogepriester.

Daar komt bij dat veel oudere kameraadjes van het achterbuurtkind wel eens heroïne hebben gesnoven of onderhuids ingespoten. De pressie om verdovende middelen te gebruiken is er alom tegenwoordig. Scholen blijken niet meer te zijn dan opleidingsinstituten voor de ongewijden — er speelt zich een onafgebroken strijd af tussen de drugs leverende „vrienden” en de als waakhond fungerende leerkrachten, die dientengevolge weinig tijd voor lesgeven overhouden.

Ex-verslaafden geven toe dat de sociale druk om heroïne te spuiten in deze straten zo krachtig is dat zelfs de sterksten er niet tegenop kunnen! Als de ex-verslaafde de drugs links wil laten liggen, doet hij er beter aan nooit meer naar zijn oude omgeving terug te keren. Of, zoals één hunner opmerkte: „In New York kan ik mezelf niet in bedwang houden. Die stad is mij gewoon te machtig”.

De tweede oorzaak van drugverslaving is dus de *straatgemeenschap*. De voor de hand liggende oplossing is dus een *nieuwe* maatschappij, met hechte gezinnen, waarin het getto verdwenen is en waar niet aan heroïne is te komen. Natuurlijk kan de verslaafde niet wachten tot de mensheid morgen een dergelijke maatschappij verwezenlijkt heeft. De verslaafde die oplossingen voor *vandaag* nodig heeft, moet zijn eigen nieuwe „mini-maatschappij” vormen.

De derde oorzaak van heroïneverslaving houdt nauw verband met de eerste twee. Maar als de verslaafde zich uit de greep van heroïne wil bevrijden, moet hij deze oorzaak afzonderlijk en onbevreesd tegemoet treden. En daarbij komen zijn karaktereigenschappen in het geding.

Derde oorzaak: ontwikkeling van karakter

Geslaagde ex-verslaafden zijn bijzonder kritisch op zichzelf. Zij vertellen iedereen die het maar horen wil hoe „stom” zij waren, hoezeer zij tekort schoten in karakter, verantwoordelijkheidsgevoel en opleiding, en dat zij „emotioneel op het niveau van 5-jarigen stonden”.

Maar verrassend genoeg zijn diezelfde ex-verslaafden nu volkomen verantwoordelijke menselijke wezens.

Het zijn „afgebouwde mensen”, die voor de eerste maal de simpele beginselen van „karakter” geleerd hebben. „Gewoonlijk doet iemand er van zijn eerste tot zijn 21e over om volwassen te worden”, zegt ex-verslaafde Gary Gutierre. „Maar wij moeten dat helemaal overdoen.”

Efren Ramirez, leider van het New-yorkse Bureau voor Hulpverlening aan Verslaafden, bestempelt de oorzaak van drugverslaving als „een fundamentele, maar zich voor behandeling lenende karakterafwijking... een zwak verantwoordelijkheidsgevoel”. Zijn methode om deze afwijking te behandelen moge nogal cru schijnen, maar zij is wel doelmatig (van zijn 124 verslaafden vielen er in een periode van 3½ jaar slechts 7 terug in de druggewoonte). „Negen of tien maanden lang”, aldus schrijft Ramirez, „wordt de verslaafde dag in, dag uit meedogenloos geconfronteerd met zijn eigen karakterfouten”. Deze methode vertoont veel

„Wij richten ons op het werkelijke probleem: naar volwassenheid groeien. Dan verdwijnt het bijverschijnsel van het druggebruik vanzelf.”

— *Directeur van een Phoenix-huis*

overeenkomst met het Synanon-„spel” (zie het hierbij afgedrukte fotorelaas over „Synanon”).

Zo’n karaktertraining begint heel elementair. Dat betekent: lichamelijke zindelijkheid, op tijd wezen, hard werken aan „vuile karweitjes”, opnieuw leren rekenen op basisschool-niveau of leren op MAVO-peil. „Wij richten ons op het werkelijke probleem: naar volwassenheid groeien”, aldus een directeur van een der Phoenix-huizen in Amerika. „Dan verdwijnt het bijverschijnsel van het druggebruik vanzelf”.

Programma’s als deze houden zich bezig met iets waaraan veel behoefte bestaat: de verslaafde te voorzien van een *alternatieve levensstijl* en hem te leren in die stijl te *leven*.

„Als een aan dope verslaafde eenmaal met het gebruik van drugs ophoudt, is hij nog steeds een wanhopig mens. Hij wordt niet ‘vanzelf’ principieel en constructief, alleen doordat men hem drugs onthoudt.” Dat is het moment waarop karaktertraining, werkprogramma’s, opvoeding en levensstijl in het spel komen.

Maar er is nog iets dat de meeste verslaafden van een verandering als deze afhoudt.

Het onmisbare motief

Waar is het *motief* om de eerste stap te zetten?

De meeste ex-verslaafden geven toe dat zij aanvankelijk alleen bewogen werden door zelfzucht — het verlangen om eten te *krijgen*, warmte en kleding te *krijgen* of hulp te *krijgen* bij hun pogingen hun gewoonte af te schudden. Velen ook waren in hun hart te plan onmiddellijk weer de straat op te gaan na „afgekickt” te zijn en gratis warme maaltijden gekregen te hebben.

Maar op dat punt aangekomen begint het voorbeeld van lotgenoten een rol te spelen. De kort geleden „schoon” geworden verslaafde kijkt om zich heen en beziet zijn oude vrienden onder de ex-verslaafden eens. Ze zien er allemaal zindelijk en gelukkig uit, zijn druk in de weer en houden zich bezig met *geven*. Dat eerste glimpje van wat „leven door geven” betekent, beweegt de verslaafde ertoe te blijven — en het ook eens met deze levenswijze te proberen. Na een paar jaar leert de verslaafde — ook al is hij in de regel niet godsdienstig — de waarheid van de uitspraak dat het „zaliger is te geven dan te ontvangen”. Hij *ontvangt* meer door te geven en dat vindt hij plezierig.

Sommige ex-verslaafden worden niet zozeer aangespoord door het voorbeeld van anderen, dan wel door een persoonlijke belevenis, doorgaans van religieuze aard. Leden van godsdienstige groeperingen, variërend van de Black Muslims tot de Jesus-People, hebben voorgoed met het gebruik van drugs gebroken. Een verstandelijk of geestelijk vervangingsmiddel voor drugs is een goede drijfveer om het gebruik ervan te staken. Zelfs het postvatten van een politieke overtuiging heeft mensen van drugs afgeholpen. Malcolm X maakte tijdens zijn verblijf in de gevangenis zowel van politieke als van religieuze drijfveren gebruik om met de druggewoonte te stoppen.

Nu kan men natuurlijk een vraagteken zetten achter de religieuze of politieke overtuigingen in kwestie, maar men kan onmogelijk voorbijgaan aan het feit van de persoonlijke drijfveer. De verslaafde verlangt er wanhopig naar van zijn gewoonte af te komen. Met hulp van een motief is hij daartoe in staat. (Natuurlijk is het

(Zie verder pagina 28)

Surrogaatremedies voor heroïneverslaving

BLJ HUN AANPAK van het drugprobleem maken overheidsinstanties doorgaans gebruik van de hieronder genoemde methoden. Geen ervan heeft ook maar enigermate succes gehad. De oorzaak van deze mislukkingen is dat elk ervan een *valse* geneeswijze is, die slechts de oppervlakkige gevolgen bestrijden in plaats van de oorzaken aan te pakken. Hier volgen zij — gerangschikt naar de mate van hun toepassing — en mislukking:

I. Gerechtelijke opsluiting

Dit is de meest toegepaste methode in Amerika. De wetten van de VS rekenen het in bezit hebben, gebruiken of ten verkoop aanbieden van „drugs” als een zwaar misdrijf aan. Verslaafden aan heroïne worden als misdadigers opgesloten en in de gevangenis of in speciale „revalidatieklinieken” tot ontwenning gedwongen.

Een der tragische aspecten van het Amerikaanse systeem is dat opgesloten verslaafden *niet genezen worden*. Het terugvalpercentage in federale- en staatsinstituten bedraagt constant *meer dan 90%*! Veel opgesloten verslaafden praten over niets anders dan over hun eerste „fix” als zij weer vrij zijn. Op enkele uitzonderingen na bestaat er nauwelijks een medische of mentale therapie voor wat in eerste instantie een probleem van geestelijke gezondheid is.

Een ander nadeel van het Amerikaanse systeem is dat het meer misdaden *veroorzaakt* dan voorkomt. Daar het gebruik van heroïne illegaal is (wat het *behoort* te zijn) wordt de verspreiding van de drug door de georganiseerde misdaad ter hand genomen. Deze omstandigheid drijft de straatprijs voor onzuivere heroïne in vele gevallen omhoog tot meer dan \$100 per verslaafde per dag. Dit leidt dan weer rechtstreeks tot vele kleine diefstallen om de injectienaald te kunnen blijven hanteren.

Dit zijn dan de voornaamste zwakheden van de criminele benadering. Om deze bezwaren te omzeilen is het Engelse systeem naar het andere uiterste overgeslagen:

II. Kosteloze gelegaliseerde heroïne

In vele opzichten heeft Groot-Brittannië zijn heroïneprobleem beter „onder controle” dan de Verenigde Staten, maar dat komt omdat het geen pogingen heeft gedaan het uit de wereld te helpen. Speciaal daartoe gemachtigde artsen in Engeland distribueren regelmatige doses heroïne aan die „ingeschreven” verslaafden die om hulp vragen. Het grote voordeel is natuurlijk dat straatmisdadigheid ter be-

kostiging van een drugverslaving zo goed als niet voorkomt.

Dit z.g. „Britse systeem” zou kunnen worden vergeleken met een alcoholist dagelijks gratis een halve liter van de fijnste whisky te verstrekken, of iemand met een verstuikte enkel een rolstoel voor het leven ter beschikking te stellen. Het maakt hen ongevaarlijk, maar het bezegelt ook hun levenslange verslaving eraan.

Het aantal ingeschreven verslaafden is in Groot-Brittannië de afgelopen 10 jaar verviervoudigd en groeide de laatste tijd met 16% per jaar. Slechts weinig verslaafden worden door de gratis heroïne genezen — zij worden er eerder door *aangetrokken*.

III. Methadon — de surrogaat verslaving

De behandeling met methadon wordt door tal van klinieken aanvaard, in het bijzonder in de VS. Evenals heroïne vormt methadon een gevaarlijk lid van de opiatenfamilie, maar het kan

„Er bestaat geen remedie [voor heroïneverslaving] — je kunt alleen maar overleven in een levensstijl die je ligt. Je zou bijna een lobotomie moeten laten uitvoeren om weer goed te maken wat jaren van zelfvernietigingsgewoonten bij knapen als ik hebben bedorven”, zei Bob, lid van een Synanon-commune.

langs wettige weg door artsen worden uitgereikt, vergelijkbaar met de wijze waarop in Engeland heroïne is gelicentieerd. Het is geen euforiant (middel dat gevoelens van welbehagen opwekt), het voorkomt de door heroïne opgewekte euforie en men hoeft er niet, zoals met heroïne het geval is, steeds meer van te gebruiken. Een constant gehouden dosis, elke 24 à 48 uur ingenomen met wat sinaasappelsap, voorkomt het pijnlijke ontwenningssyndroom van heroïne.

Een groot medisch nadeel is evenwel dat het *moelijker* valt methadon op te geven dan heroïne! En naarmate het gebruik van methadon toeneemt, treden ook andere gevaren aan het licht.

De methadon-therapie heeft kenmerk — en in elk opzicht — de betekenis van een *steuntje*. Noch de diepe eenzaamheid waarin de verslaafde verkeert, noch zijn wens om de werkelijkheid te ontvluchten, noch zijn psychologische afhankelijkheid van drugs worden door methadon weggenomen.

Eerst moeten deze *oorzaken* worden genezen, anders blijft de verslaafde alleen maar van het ene gevaarlijke opiaat op het andere overschakelen.

IV. Stopzetting van het aanbod

Twee jaar geleden probeerden de VS met hun „Operatie Intercept” de stroom van drugs van Mexico naar Californië te keren. Sedertdien hebben er in een vruchteloos maar nobel katten-muisspel met de internationale drughandelaars talrijke andere ingrepen plaats gehad.

Onlangs wist president Nixon Turkije (de bron van het merendeel van de illegale opium) ertoe te bewegen de cultuur van deze plant, in ruil voor financiële vergoeding, tegen het midden van 1972 te verbieden.

Ook willen regeringen hard optreden tegen de smokkel in narcotica op de punten waar het land binnenkomt, onder de *pushers*, en door in te grijpen in het verwerkings- en distributienetwerk voor heroïne van de georganiseerde misdaad. Dit alles is goed en *noodzakelijk*. Maar velen realiseren zich niet dat de georganiseerde misdaad meer mensen, geld, brute macht en wettelijke foefjes tot haar beschikking heeft dan alle narcotica-agenten, douaneautoriteiten of wetgevers bij elkaar. De „drug-scene”, voor zover die zich in de VS op straat afspeelt, zal dan ook het karakter blijven houden van een onbeduidende ruzie tussen de overwerkte, onderbetaalde en wettelijk aan handen en voeten gebonden narcoticaïnspecteurs aan de ene kant, en de rijke, door de rechterlijke macht vertroetelde handelaren aan de andere zijde.

Afgezien daarvan is het drugverkeer onderworpen aan de onverbidelijke wet van zowel *vraag* als aanbod. Een gedeeltelijke interruptie van het heroïneaanbod heeft slechts tot gevolg dat de „straatprijs” van heroïne omhoog wordt gebracht. Het is dus slechts een kwestie van vraag en aanbod. Bij grote vraag is er altijd wel iemand die bereid is te leveren. Het is een bizar schoolvoorbeeld van prijsinflatie tengevolge van het aanhouden van de vraag. De vraag brengt het aanbod op tafel. De verslaafde betaalt reeds een verschil in prijs van 10 000% tussen Turkije en New York en zal dus ook door een nieuwe verdubbeling van de prijs niet afgeschrikt worden.

Moet de overheid haar strijd tegen de handel in heroïne opgeven? In geen geval! Misdadigers moet een halt toegeroepen worden. *Maar het is niet voldoende alleen tegen het aanbod op te treden*. Ook de *vraag* naar heroïne moet worden geëlimineerd.

Misvattingen omtrent heroïne

Alle acht van de volgende beweringen houden iets van de waarheid in, maar het zijn beweringen met betrekking tot een complex vraagstuk. In de laatste analyse zijn het allemaal misvattingen die vaak de *ware* aanleidingen tot heroïneverslaving versluieren.

I. Heroïneverslaafden zijn gewelddadige misdadigers. De meeste heroïneverslaafden zijn van het in zichzelf gekeerde, schuwe, onzekere type, zonder een strafblad. Zij nemen drugs om aan het leven te *ontsnappen*. Zij stelen alleen om zich drugs te kunnen verschaffen, en hun misdrijven richten zich altijd uitsluitend op *eigendommen*, niet op mensen. De typische verslaafde wordt alleen gewelddadig als hij voelt dat hij kans loopt te worden ingerekend en daardoor gedwongen te worden „af te kicken”. Door verslaafden begane misdrijven tegen personen maken slechts 4% van het totale aantal door verslaafden begane misdrijven uit. Volgens de Amerikaanse FBI het nationale gemiddelde 13%.

II. Heroïne is dodelijk. Heroïne vormt in Manhattan de voornaamste doodsoorzaak van mannen tussen de 15 en 35. In New York stierven het afgelopen jaar meer dan 1200 mensen aan heroïne.

Hoewel de meeste sterfgevallen veroorzaakt worden door een *toevallig te grote dosis* of zelfs door vergiftiging tengevolge van misdadige nalatigheid, zijn andere belangrijke doodsoorzaken tengevolge van heroïnegebruik: serumhepatitis, of tetanus (gevolg van het gebruik van vuile injectienaalden), hart- en longaandoeningen tengevolge van lichaamsszwakte of van het slapen in de open lucht, huidinfecties, gynaecologische problemen bij vrouwelijke verslaafden als gevolg van huis-, tuinen-keukenabortus, verwaarloosde zwangerschap of bevalling. Al deze doodsoorzaken komen op rekening van de onhygiënische *levensstijl* waartoe de verslaafde zich gedwongen ziet — en niet op het conto van heroïne.

III. „High” zijn van heroïne is plezierig. Heroïneverslaafden ondergaan hun eerste „fixes” als iets plezierigs. Maar al heel gauw moet de verslaafde meer en meer van het middel nemen om zich alleen maar „normaal” te voelen, d.w.z. niet te worden geplaagd door onthoudingsverschijnselen. Hij wordt niet meer „high”.

De meeste niet-verslaafden met een redelijk evenwichtige persoonlijkheid worden niet „high” van heroïne; velen worden er alleen maar misselijk van. In het kader van een experiment gaf men 150 gezonde manlijke vrijwilligers morfine-injecties (een soortgelijk opiaat als heroïne). Slechts drie van hen waren bereid later nog een tweede

injectie te nemen en niemand gaf de wens te kennen meer dan dat te willen. De onderzoekers kwamen tot de conclusie: „Opiaten zijn op zichzelf niet attractief, euforisch of stimulerend. Het gevaar voor verslaving aan opiaten schuilt in *de persoon en niet in de drug*”. Heroïnegebruik veroorzaakt geen hedonistische vervoering; het is een wanhopige poging om het leven te ontvluchten.

IV. Marihuana-gebruik leidt tot heroïneverslaving. Slechts zo'n 2% van alle marihuanarokers *probeert het ooit met heroïne!*

Er bestaat geen fysieke of psychologische aandrang om heroïne te gebruiken, behalve bij hen die „so wie so” heroïne zouden hebben genomen. Het contact met de illegale handelaren vormt de belangrijkste schakel tussen heroïne en de injectienaald.

V. Het gebruik van heroïne in de VS neemt explosief toe en is te wijten aan 1) Vietnam-soldaten, 2) middelbare scholieren uit de middenstand en 3) de hippies. Al deze groepen gebruiken tegenwoordig heroïne.

Het is waar dat het gebruik van heroïne toeneemt, zij het dan niet „explosief”, maar dat is niet te wijten aan bedoelde groepen. Het aantal *bekende* verslaafden is de afgelopen tientallen jaren in de VS slechts zeer langzaam gestegen (en handhaaft zich thans op ongeveer 60 000), terwijl het geschatte totaal van alle heroïnegebruikers tussen 1961 en 1971 van 200 000 tot 300 000 is gestegen. Men diene wel voor ogen te houden dat zulke cijfers „uit de lucht gegrepen” zijn omdat ze verkregen worden door het aantal door heroïne jaarlijks veroorzaakte *sterfgevallen* met het willekeurige cijfer 200 te vermenigvuldigen. Zodoende „vertegenwoordigen” 1500 sterfgevallen door te grote doses heroïne, 300 000 verslaafden. Dit is louter een gissing. Tegenwoordig gebruiken slechts zeer weinig jonge studenten of hippies heroïne; marihuana geniet bij hen de voorkeur. Het aantal Vietnam-soldaten en middenstandsjongeren dat volgens de populaire pers heroïne zou gebruiken, blijkt sterk overdreven te zijn. De meeste verslaafden zijn — als altijd — de gettojeugd in de zwarte achterbuurten.

Tenslotte nog dit: het aantal bekende opiumverslaafden was in de periode tussen 1870 en 1920 *vele malen groter* dan tegenwoordig. Het bedroeg nl. omstreeks het tienvoudige van thans, dat wil zeggen 1 op de 100 mensen, tegen nu 1 op de 1000. Dit waren de opiumrokers die voor het eerst met opium in contact kwamen door de medische toepassing ervan in de Amerikaanse burgeroorlog. Hoewel zij de opium niet rechtstreeks in een

ader spotten, waren zij even „hooked” als elke verslaafde in onze tijd.

VI. Heroïne wordt altijd in een ader gespoten. De meeste verslaafde soldaten in Vietnam *snoven* of rookten heroïne om „high” te worden, zoals de meeste beginnende verslaafden in de straten van Amerika doen. Het volgende stadium is de onderhuidse inspuiting waarbij een kleine hoeveelheid heroïne in het vlak onder de huid liggende weefsel wordt aangebracht.

Slechts de geharde verslaafden spuiten drugs rechtstreeks in een ader in, waarbij gebruik wordt gemaakt van een oogdruppelaar, om de drug zodoende sneller in de bloedsomloop opgenomen te krijgen voor een snellere uitwerking. Maar lui die reeds lange tijd verslaafd zijn, kunnen zelfs de aderen in hun armen niet meer gebruiken als gevolg van het vele littekenweefsel. En dus prikken zij hun naalden in alle mogelijke delen van het lichaam, met inbegrip van oogballen en geslachtsdelen.

VII. Heroïne is het instrument van een communistische samenzwering om de VS en haar strijdkrachten te verzwakken. Onlangs vrijgegeven documenten hebben inderdaad onthuld dat Tsjoen-Lai in 1965 heeft gezegd dat China van plan was opiumverslaving onder de Amerikaanse strijdkrachten in Vietnam te bevorderen. Tsjoen zei dat hij de fijnste opium zou gebruiken om een verhaaste aftocht van troepen uit Azië te bewerkstelligen, wat een ernstige invloed zou hebben op de Amerikaanse bevolking.

De soldaten werden evenwel niet *gedwongen* heroïne in te nemen, zij kochten, bedelden, leenden en stalen eerder om aan hun drugs te komen. In Vietnam was het de voedingsbodem van ontevredenheid die de slachtoffers maar al te gewillig maakte.

VIII. Heroïneonthouding is gevaarlijk. Populaire films en boeken hebben de ontwenning van de verslaafde voorgesteld als een strijd op leven en dood tegen helse pijnen. Maar als zich in werkelijkheid een dergelijk pijnlijke ontwenning voltrekt, is het veeleer een door de lijder zelf gekoesterde verwachting die in vervulling gaat. Dat wil zeggen: de verslaafde denkt dat hij eronder zal lijden en psychosomatisch doet hij dat daarom dan ook.

De meeste verslaafden zullen u eerlijk opbiechten dat het „afkicken” niet erger is dan een zware griepaanval — een loopneus, een beetje overgeven, pijnlijke gewrichten en verstopping. Ook beweren verslaafden dat *methadon*-ontwenning (een medisch vervangingsmiddel voor heroïne), barbituratenontwenning en zelfs ophouden met sigaretten roken zwaarder te verduren zijn dan stoppen met heroïne.

SYNANON – oplossing via levensstijl

Synanon, gevestigd in Santa Monica (Californië) en zeven andere Noord-amerikaanse steden, is de eerste gemeenschap voor drugontwenning door „levensstijl”. De praktijk heeft bewezen dat een verandering van levensgewoonten, welke zowel de omgeving als de persoonlijkheid omvat, de enige praktische methode vormt voor de genezing van heroïneverslaafden.

In 1958 gesticht door de ex-alcoholist Chuck Dederich, is Synanon van een half dozijn gewezen alcoholisten en narcoticaverslaafden tot een kleine 2000 mannen, vrouwen en kinderen tellende gemeenschap uitgegroeid.

Tot voor enkele jaren waren alle inwoners van Synanon op 10% na, ex-heroïneverslaafden of ex-alcoholisten. Sedertdien is het aantal „levensstijlers” (d.w.z. zij die aan het Synanon-programma medewerken, niet de deelnemers) tot omstreeks 20% van het totaal toegenomen. Toch vormen de aan „dope” verslaafden nog steeds de voornaamste beneficianten. Elke maand trekt Synanon honderden verslaafden aan, en de instelling hoopt haar permanente bevolking van ex-verslaafden ieder jaar te verdubbelen.

Synanon kan bogen op het grootste aantal ex-verslaafden ter wereld die er uit eigen beweging afgekomen zijn! Meer dan 90% van hen die de Synanon-methode gevolgd hebben zijn sindsdien *nooit meer op drugs teruggevallen!* En wat meer is: deze zelfde 90% bereikt een steeds hoger peil in arbeidsproductiviteit, persoonlijkheid en geluk door een positieve bijdrage aan de maatschappij te leveren. In de drugklinieken van de federale overheid is het percentage juist omgekeerd: 90% vervalt daar *opnieuw* in druggebruik!

Maar Synanon is geen „doorgangshuis” dat verslaafden helpt weer op eigen benen te staan — en ze daarna weer de straat opstuurt. Het is een huis om te *blijven*. De verslaafden die Synanon de rug toekeren vervallen als regel weer in druggebruik en de oude levensstijl van de verslaafde — vooral wanneer zij nog geen 2½ jaar bij Synanon hadden doorgebracht. Synanon probeert alle „afgebouwde” verslaafden en alcoholici aan hun nieuwe levensstijl te binden — als leiders, als voorbeelden en zelfs in directiefuncties.

Op den duur wil Synanon een agrarische samenleving van ex-verslaafden in het leven roepen. Men heeft er open oog voor de gevaren van de stad, waar de meeste verslaafden tot hun dodelijke gewoonte kwamen. In Tomales Bay (Californië) treffen De-

derich en zijn „brain trust” op het ogenblik voorbereidingen voor een modelstad gecombineerd met een grote ranch, die de Synanisten een samenleving zal moeten verschaffen.

In de tussentijd opereren de meeste Synanon-levenshervormers en -verslaafden in een „stad in de stad”. Afdelingen in Detroit, New York, Los Angeles, Oakland en San Diego werken slechts weinige kilometers van heroïnehandelaren verwijderd. Maar als regel houdt de door hun eigen Synanon-minigemeenschap uitgeoefende druk hen weg van „de straat”.

De Synanon-methode tot hervorming van de levensstijl is ook nagevolgd door allerlei andere, aan de Synanon-gedachte ontsproten groepen, en wel met voortreffelijke resultaten.

Synanon heeft bewezen dat de enige oplossing voor het drugprobleem het in het leven roepen van een nieuwe samenleving en nieuwe bewoners ervan inhoudt. Zij hebben gezien dat onze samenleving en haar regeringen voor hen tekort zijn geschoten en derhalve lossen de Synanon-verslaafden *zelf* hun verslavingsprobleem op.

Dit tijdschrift onderschrijft niet noodzakelijkerwijze alle aspecten van de Synanon-methode. Maar wij herkennen wel waarom Synanon succes geboekt heeft met mensen te helpen van heroïne af te komen.

Eenvoudig gezegd is het dit: de methoden van Synanon brengen mensen ertoe fundamentele wetten die succes regelen, te gehoorzamen. Synanon heeft de vinger gelegd op de fundamentele karakterzwakheden in mensen, die de oorzaak zijn van ongedisciplineerd en immoreel gedrag. En zij hebben de persoon in kwestie bepaalde gedragsregels aangewezen die borg staan voor een grote mate van succes en geluk in het leven. Er is in feite meer werkelijk succes in het leven van Synanons ex-narcoticaverslaafden en ex-alcoholisten aanwezig dan in het leven van velen van de rijkste — maar meest miserabele — mensen van het Establishment.

Als u prijs mocht stellen op een diepgaand begrip van de fundamentele wetten die *compleet* succes in het leven garanderen, schrijf dan om onze kosteloze brochure *De zeven regels voor succes*. Dit boekje legt op anschouwelijk wijze deze principes uit — alle zeven — en laat de belangrijke interconnectie ervan in *uw* leven zien. Schrijf naar Ambassador College, Postbus 496, Arnhem, voor uw gratis exemplaar.

• ENTREE IN SYNANON

De verslaafde maakt zijn entree in Synanon terwijl hij reeds bezig is zich aan de greep van heroïne te ontworstelen. Aangezien Synanon-leiders zelf ex-verslaafden zijn, hebben zij begrip voor de onlustgevoelens van de verslaafde, maar zij vertroetelen hem niet. De verslaafden ondergaan hun ontwenning in het openbaar op de ligbanken in de hoofdfoyer waar zij dag en nacht hulp en aanmoediging ontvangen van de „Uilenwacht”.

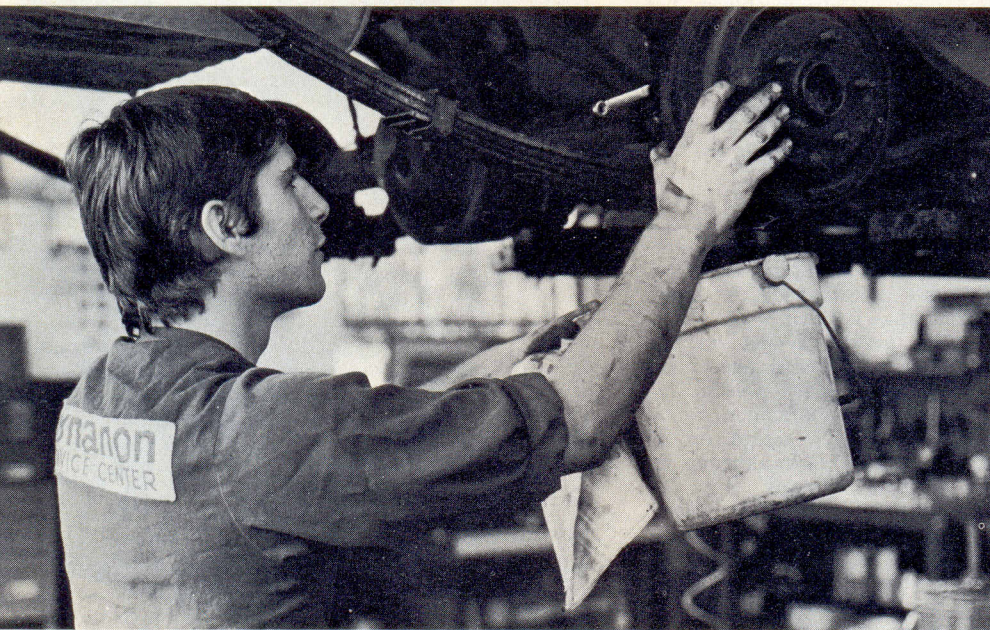
Foto: Kilburn — Ambassador College

• CREATIEVE ONTSPANNING

De gemiddelde „burger“ van Synanon leeft bij de „kubieke dag“. Dit betekent een week van minstens 10 werkuren per dag, gevolgd door een week van „creatieve ontspanning“ waarin kunstenaars schilderen, schrijvers schrijven, onderwijzers onderwijzen en anderen gewoon boeken lezen, naar Synanon-geluidsbanden luisteren (hieronder), of meedoen aan Synanon-spelletjes (foto rechts).

Foto's door
John Kilburn,
Ambassador College

• WERK

Synanon is geen welvaartsstaat. Slechts door de arbeid in de Synanon-industrieën kan de 3 miljoen dollar worden opgebracht voor een spartaanse, maar toereikende levensstijl van de ex-verslaafde. De arbeid varieert van werkzaamheden in de zichzelf bedruipende Synanon-ondernemingen (hoofdzakelijk de verkoop van gespecialiseerde reclame) of door Synanon geëxploiteerde benzinepompen, tot lichamelijke arbeid in de hoofdgebouwen van Synanon door de nieuw aangekomen leden. In ruil voor hun werk ontvangen de ex-verslaafden alle noodzakelijke kleding, maaltijden, kamers, medische en tandheelkundige verzorging en boeken — kortom alle primaire levensbehoeften.

„Het is niet voldoende om alleen maar 'geen drugs meer te gebruiken'. Als je er eenmaal mee bent opgehouden, moet je ook iets gaan doen.”

• HET SPEL

De psychologische verslaving aan drugs wordt door Synanon aangevallen door middel van „het spel” (boven). Het Synanon-„spel” is in wezen ongedwongen conversatie (de naam Synanon is ontleend aan de verminkte uitspraak door een verslaafde van de woorden „symposium en seminarie”. De verslaafden herkennen de persoonlijkheid van de „dope-maniak” in zichzelf en daarom leggen zij die persoonlijkheidszwakheden in het „spel” volledig bloot. De kinderen van Synanon-leden gaan vanaf de leeftijd van zes maanden naar een voortreffelijk uitgeruste en zeer succesvolle experimentele school, waar zij blijven tot het middelbaar onderwijs voltooid is (links).

De twintigste eeuw valt te redden

De mens heeft ontdekt hoe hartaanvallen voorkomen kunnen worden, maar niet een oorlog. Hij kan astronauten naar de maan sturen en ze weer terugbrengen, maar hij is niet in staat zijn legers thuis te houden. Is er een manier om helemaal opnieuw te beginnen en de 20e eeuw te maken tot de Eerste eeuw van de Nieuwe Wereld van Morgen?

door Paul Kroll

IN 1968 vroeg een toonaangevend Amerikaans tijdschrift aan vijf striptekenaars hun visie te geven over het onderwerp hoe de 20e eeuw verlost kon worden van haar grote problemen.

De schrijver van de Pogo-strip kwam met een unieke oplossing. Zijn stripverhaal was ingekleed als een nieuwe film waarvan de titel luidde: *How to bail out the 20th Century*. In de opnamestudio bespreken de regisseurs de benadering van de film.

Pogo vraagt: „Gaan jullie ons laten zien hoe de restjes van dit edele experiment gered kunnen worden?” De regisseur geeft de raad: „We draaien de klok terug! Begin opnieuw in 1900”.

Een ander personage stemt in met: „We laten die Eerste Wereldoorlog gewoon wegvallen!”

Waar beginnen we?

„Maar”, werpt Pogo tegen, „dan moet je je ook losmaken van de redenen voor die Eerste Wereldoorlog... begin de eeuw maar liever in 1850”. De spelers, regisseurs en producers blijven maar verder teruggaan in de geschiedenis. Maar elk probleem heeft weer een oorzaak die steeds dieper in het historische verleden ligt.

Tenslotte laat de regisseur Pogo plaatsnemen op een rotsblok, samen met juffrouw Hepzibah en zegt tegen Snavely de slang zich voor hen op te stellen met de appel der verleiding. De regisseur rent naar de camera en roept: „Draaien maar! Mijn visie is dat de 20e eeuw begint in het para...” Maar nog voordat hij het woord „paradijs” kan afmaken, heeft juffrouw Hepzibah, alias Eva, de slang al met een paraplu op z'n kop geslagen, waarbij de appel sneuvelt.

„Stop! Stop! Dat staat niet in het draaiboek”, schreeuwt de regisseur. „Laat het erin!” schreeuwt zijn assistent terug. „Da's nou net het gloednieuwe begin waar je naar zocht.”

Pogo's schepper was tot een diep inzicht gekomen van het WAAROM van de huidige chaotische wereld. Eenvoudig geformuleerd: *We moeten helemaal opnieuw beginnen, van de grond af!*

In de 20e eeuw, na 6000 jaar opgetekende geschiedenis, staan wij nu voor twee alternatieven: óf er wordt een nieuw tijdperk van oplossingen ingeluid, óf we gaan de uiteindelijke apocalyptische nachtmerrie tegemoet.

Als nooit tevoren moeten we oplossingen vinden voor de problemen van de wereld: oorlog ... gezinscrisis ... ziekten ... oproer ... misdaad ... armoede ... economische rampen ... chaos in de steden ... emotionele problemen.

Maar voordat u zich afgestoten voelt door „weer zo'n artikel met een laatste-oordeelsstrekking” — lees even verder. Er volgt geen opsomming van wat zonneklaar is. Wel gaan we de ironie achter de problemen van onze tijd aantonen en uitleggen waarom we een nieuw begin „vanaf het paradijs” nodig hebben.

Een generatie vol begrip

U en ik maken deel uit van een „bewuste” generatie. We beseffen maar al te goed welke problemen onze wereld kwellen. Een onophoudelijk spervuur van slecht nieuws wordt via tv, kranten en tijdschriften op ons afgevuurd.

Zelfs onze muziek weerspiegelt ons vurig verlangen naar het paradijs, niet verstoord door de verleiding van de slang. Luister maar eens naar de tekst van een populair Amerikaans liedje:

„Hij is niet zwaar... hij is mijn broer... ik ben bezorgd voor zijn welzijn. Hij moet geen last dragen, wij zullen er komen. Indien ik al belast ben, ben ik belast met verdriet dat niet een ieders hart vervuld is van naastenliefde.”

In Amerika, waar men gewoon is z'n opinie pro of contra in het openbaar te etaleren, kunt u op vele autobumpers een plakker zien met de woorden *Make Love Not War*. Iemand had daar een goed argument gevonden. Als we zeggen dat liefde een onbaatzuchtig medeleven met anderen is, een heb-uw-

naaste-lief-zoals-uzelf-conceptie, dan moeten we zeker liefde bedrijven in plaats van oorlog.

Maar hoe? Misschien zou een nieuw begin ons op het juiste pad brengen. „Kon ik mijn leven nog maar eens overdoen, dan zou ik zus en zo doen”, peinen we vaak. We verlangen vurig naar een nieuwe start, om terug te gaan in het verleden om het met een schone lei allemaal nog eens over te doen. Misschien heeft dit verlangen Amerika, zonder dat het zich hiervan bewust is, gemaakt tot een natie van „kruisvaarders”.

Een natie van evangelisten

Velen banen zich een weg terug naar de natuur en verwerpen het kwade in alles, van massale technologie tot toevoegingen aan levensmiddelen. Op het gebied van dieet en gezondheid is een pandemie van onbespoten (z.g. macrobiotisch) voedsel een revolutie aan het veroorzaken in de eetgewoonten van een groot aantal mensen.

Ralph Nader is dé evangelist van de consument geworden, met zijn eenmans-aanval op de betere dingen van het leven, van onveilige auto's tot onvoldoende gekeurd vlees.

Er zijn nog meer kruisvaarders. Dr. Barry Commoner wordt betiteld als de Jeremia van de beweging voor milieubescherming. Hij en andere wetenschapsmensen zoals Dr. Paul Ehrlich trekken het land door met hun apocalyptische boodschappen van een naderende milieucatastrofe. In de landbouw hebben mannen als Dr. Norman Borlaug de oorlog aan de honger verklaard. Zijn „Groene Revolutie” heeft er wezenlijk toe bijgedragen het tij der hongersnood tijdelijk te keren.

In 1971 zijn de wereldleiders een waar diplomatiek offensief begonnen om te trachten verdragen te sluiten en goede betrekkingen aan te knopen ten einde de oorlogsdreiging een halt toe te roepen. De Westduitse bondskanselier Willy Brandt ontving de Nobelprijs voor de vrede voor zijn inspanningen in die richting.

De president van de Verenigde Staten werd een kruisvaarder door in Amerika een nieuw economisch plan te lanceren. Nixon gooide zelfs een 20-jaar oude beleidslijn op het gebied van de buitenlandse politiek overboord door toenadering te zoeken tot communistisch China — alles ter wille van wereldvrede. Intussen schoof Engeland zijn eeuwenoude traditie van „splendid

isolation” opzij door zich officieel bij de EEG aan te willen sluiten.

En nu — een terug-tot-Jezus-beweging

Op het religieuze vlak marcheert er een nieuwe Jezus-generatie in een morele kruistocht van de 20e eeuw. Of dit alleen maar een voorbijgaande rage is of een blijvende instelling wordt, zal alleen de tijd ons leren. Grote groepen tieners en jonge mensen zijn teleurgesteld in seks, drugs en al het andere vertoon van een hippie-filosofie die, gesteund door de nieuwsmidia, enkele jaren geleden tot volle bloei kwam. De nieuwe Jezus-generatie zegt: „Christus is het antwoord”. Meestal verwerpen zij wat ze beschouwen als de zieltoegende godsdienst van het Establishment.

Dit alles getuigt van ons geploeter om te trachten onze koers te vinden — om te speuren naar morele richtlijnen, te zoeken naar een nieuw doel in het leven, om oorlog te voorkomen.

De oorlogsdreiging

Dit probleem — oorlogsdreiging — is waarschijnlijk de allesoverheersende zorg van de doorsnee burger. Uit de jaarlijkse opinieonderzoeken, die de Gallup Poll sinds 1936 heeft gemaakt, halen we hier aan wat de ondervraagden in Amerika als het grootste probleem van het jaar noemden: In 1971 de economie en Vietnam; in 1970-1965 Vietnam; in 1964 Vietnam en het rassenprobleem; in 1963 het handhaven van de vrede en het rassenvraagstuk; in 1962-1959 het handhaven van de vrede; in 1958 de werkeloosheid en het handhaven van de vrede; in 1957 de rassenscheiding; in 1956-1953 het handhaven van de vrede — en zo ging het maar door.

We leven in een wereld die oorlogsmoe is, maar het lijkt wel of de oorlog niet wil verdwijnen. We leven in een wereld vol sociale dilemma's, maar deze worden steeds meer tot trauma's.

Langzamerhand wikkelen we het Vietnam-conflict af, maar een nieuw conflict breekt uit tussen India en Pakistan. We zien dat steeds minder Amerikaanse steden door rassenrellen worden geteisterd, maar nu escaleert het Noordierse conflict weer. President Nixon neemt maatregelen om de Amerikaanse economie te herstellen, maar Europa begint economische moeilijkheden te ondervinden. Amerika haalt een overvloedige maisoogst binnen, maar in Afghanistan heerst de ergste hongers-

nood in de 52-jaar lange geschiedenis van dat land. Wij slikken vitaminepillen, maar elk jaar zijn hartkwalen de oorzaak van het vroegtijdig einde van honderdduizenden West-Europeanen.

Kunnen we opnieuw beginnen?

Er bestaan langdurige vijandschappen tussen sommige landen, diepgewortelde culturele gewoonten, ingewikkelde en verwarde sociale problemen. De grondoorzaken van sommige van die moeilijkheden zijn honderden, ja duizenden jaren oud, zoals Pogo en de spelers in de film hebben ontdekt.

Toch moeten we de uitweg vinden uit de doolhof van problemen die ons verwarren en van het spoor brengen. We moeten tot de oorzaken doordringen en komen tot een nieuw pakket principes dat ons de weg wijst om van voren af aan te beginnen.

Ofschoon het mensdom altijd al werd geconfronteerd met oorlogen, hongersnood, religieuze excessen, analfabetisme, ziekten en sociale problemen, heeft zij de mogelijkheid om in ónze tijd van de grond af opnieuw te beginnen. Dit is de paradox van ons tijdperk. Wij staan op de rand van cosmocide en een wereldomvattende sociale omwenteling — maar we staan tevens op de drempel van een nieuwe wereld vol nieuwe oplossingen voor eeuwenoude dilemma's.

Laten we deze mogelijkheid voor een nieuw paradijs in onze tijd eens even nader bekijken.

De wetenschap heeft bijvoorbeeld grote vooruitgang geboekt door er achter te komen hoe vele problemen opgelost kunnen worden. Maar men heeft maar al te vaak die juiste kennis niet herkend of toegepast. Waar die wél werd toegepast, vond vaak een opzienbarende ommekeer plaats.

Op het gebied van gezondheid hebben hygiënische voorschriften vele ziekten uitgeroeid. We weten heden ten dage meer over de oorzaak van hartkwalen dan ooit tevoren. Indien iemand de raad opvolgt om de juiste lichaamsbeweging te nemen, een goed uitgebalanceerd dieet te volgen en een verstandige leefwijze in acht te nemen, dan kán hij hartziektes voorkomen.

Terreinwinst op het sociale vlak

Op het sociale vlak zijn er veel doorbraken geweest in begrip. We weten bijvoorbeeld al een heleboel over de vraag waardoor huwelijken mislukken. Door intensieve praktische en

theoretische studie zijn de oorzaken van een aantal sociale dilemma's beschikbaar, zowel in wetenschappelijke tijdschriften als in weekbladen met grote oplage en bij consultatiebureaus.

Iemand kan geholpen worden te leren hoe neurosen te bestrijden, hoe bekwamheden te ontwikkelen die leiden tot een goedbetaalde werkkring, hoe persoonlijke financiële problemen op te lossen. Er zijn zelfs verenigingen die zich wijden aan de studie van de oorzaken van oorlog en de manieren om vrede te bereiken. De Verenigde Naties, zo zwak als ze zijn, geven de staatslieden tenminste een gelegenheid bij elkaar te komen en hun grieven te uiten.

Wat we echter nog missen, is die samenbindende factor om het geheel bij elkaar te brengen. Dan hoeft slechts één bron van informatie ingeschakeld te worden om de oplossing rond onze wereld te sturen.

Misschien kunnen we deze dimensie het best begrijpen door een vergelijking te maken met de gewone radio. We kunnen die aanzetten en afstemmen op een bepaalde golflengte. Daarop kan dan een liedje klinken of een uitzending die ons op een bepaalde manier doet reageren.

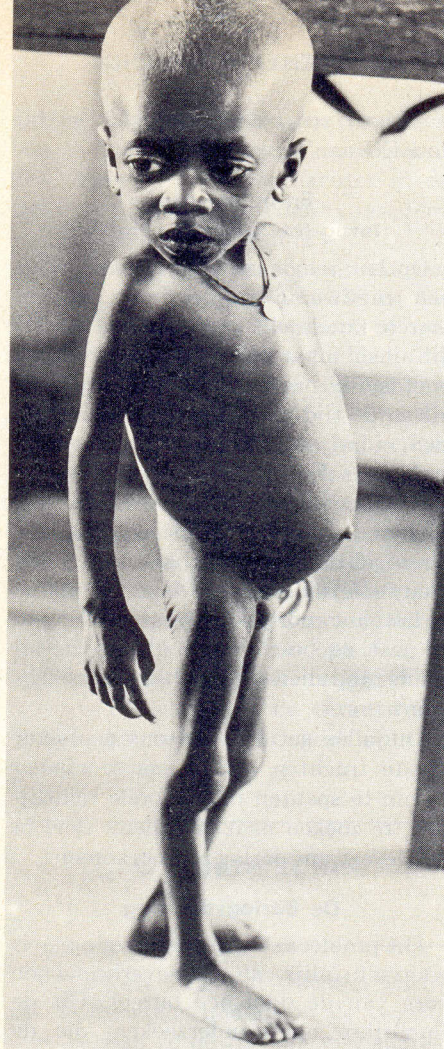
Op diezelfde manier zijn mensen hun leven lang afgestemd op bepaalde golflengten in hun omgeving. Wat daar te beluisteren valt vormt en modelleert het denken van de luisteraars. Ten gevolge hiervan is de geest van de meeste mensen verward door verdraaide inlichtingen en verkeerde redeneringen. Naties en hele bevolkingsgroepen worstelen tevens met een invloed uit het historische verleden in hun sociale wereld. Daardoor raken zij vaak geestelijk gevangen.

Juist daarom hebben we behoefte aan een nieuw, fris begin, maar dan zonder vooraf gevormde ideeën, haatgevoelens en cultuurpatronen. Wij moeten de juiste waarden heroveren door onszelf af te stemmen op een nieuw omroepstation dat kennis uitzendt. Dit is een fundamenteel punt, maar heeft nog nadere uitleg.

Dr. Jekyll en Mr. Hyde ten tonele

Laten we trachten te begrijpen hoe de mensheid beïnvloed wordt door haar omgeving. Dit kunnen we doen door ons het levensverhaal van twee personen voor te stellen.

Bij hun geboorte bezat geen van beiden enige kennis. Beiden waren

PARADOX VAN ONZE EEUW
— de een leeft in overvloed terwijl
de ander in vuil en ellende moet
leven.

Foto's: Boven — Wide World
Onder — Ambassador College

lieve, onschuldige baby's. Eén van hen werd een verantwoordelijk lid van de maatschappij, niet volmaakt, maar wat men een fatsoenlijk mens zou kunnen noemen.

De ander maakte kennis met angst en leerde te haten. Toen hij zo'n 16

jaar oud was, was hij geheel en al „turned-off". Hij voer uit tegen het land, de maatschappij en de symbolen van het gezag. Toen hij 20 jaar was, had hij zijn eerste moord gepleegd. Hij werd een keiharde misdadiger, zonder hoop op rehabilitatie. Waardoor werden die beide baby's een evenbeeld van Dr. Jekyll en Mr. Hyde? Alleen maar door het totaal van ondervindingen die hun geest opving. In het geval van de misdadiger vervormde de verworven kennis zijn geest op afschuwelijke wijze.

Naties zijn niet meer dan het totaal van vele enkelingen. Tragisch genoeg vertonen landen vaak een Hydeachtige houding. Baby's geboren in Rood China weten niets bij hun geboorte. Maar men leert ze de Amerikanen te haten. Een hele generatie Amerikanen werd op hun beurt geleerd de Japanners te haten. Beide groepen waren slachtoffers van hun omgeving, van het onderwijs dat hun geest vanaf hun geboorte ontving. Beide groepen waren verstandelijk en emotioneel slaven. Maar elke groep nam aan de juiste kennis te bezitten.

Op de Amerikaanse televisie loopt een der meest besproken programma's die ooit uitgezonden zijn geweest. Het

heet „All in the family". Hoofdrolspeler Archie Bunker speelt de rol van een soort „establishment-dweper". Maar in wezen is hij dat niet écht. Hij is alleen maar dom en weet niet eens dat hij niets weet. En dat is het geval met de meeste mensen — en het is tevens de oorzaak van oorlog, armoede, racistisch fanatisme, religieuze onwetendheid en sociale frictie.

Natuurlijk moeten wij de zwakheid van de menselijke geest niet verontschuldigen. Een bekende gemeenplaats toont duidelijk aan dat we tenslotte zelf onze grootste vijand zijn: „Wij kennen de vijand, hij schuilt in onszelf".

Verstandelijk kunnen wij wel weten waarom huwelijken schipbreuk lijden en wat precies nodig is om ze te doen slagen. Maar die kennis alleen is niet

(Zie verder pagina 29)

*Blauwdruk
voor
mislukking:*

Tienerhuwelijken

Hoe komt het dat getrouwde tieners zo veel meer huwelijksmoeilijkheden ondervinden dan mensen die later trouwen? Dit artikel geeft zeven fundamentele redenen aan die tot het hoge percentage mislukte tienerhuwelijken bijdragen.

door Patrick A. Parnell

EEN tienerstelletje — we zullen ze Jan en Hanny noemen — hield erg veel van elkaar. Dat dachten ze ten minste. Maar hun huwelijk bleek niet te zijn wat ze ervan verwacht hadden. Hun tragische geschiedenis wordt hier door Hanny verteld:

„Hij was zeventien en ik zestien, toen wij elkaar leerden kennen”, schreef zij. „Wij waren allebei al eens eerder met iemand anders uitgeweest, maar toen ik hem zag was het anders. Het was liefde op het eerste gezicht. Hij leek mij de knapste man die ik ooit had ontmoet.

„We gingen geregeld ieder weekeind

met elkaar uit en amuseerden ons geweldig. Tegen de tijd dat we in de hoogste klas van de middelbare school zaten, waren we er allebei zeker van dat het liefde was. We wilden trouwen.

„Oorspronkelijk was ik van plan naar de universiteit te gaan, maar de gedachte aan nog meer studie ver van hem vandaan ontmoedigde mij. Ik wilde onmiddellijk trouwen, maar hij wilde wachten. Ik won het pleit.

„Wij wisten dat onze ouders van ons verwachtten dat we gingen studeren, maar na het met mijn vriend doorgepraat te hebben, besloten wij dat ik zwanger moest worden! Het was de

enige manier waarop onze ouders ons toestemming zouden geven om te trouwen.

„Het huwelijk vond spoedig plaats, maar niet voordat er geweldige onenigheid en vijandigheid tussen beide ouderparen uitgebroken was. Ik ging gebukt onder angst, verbittering en verwarring omdat ik voor mijzelf alles zo ongelofelijk verknoeid had.

„De huwelijksplechtigheid leek triest — verstoken van de vreugde en verrukking die men van een blozende bruid verwacht. De wittebroodsweken waren een bezoeking. Het is niet mogelijk de algehele angst en frustratie te beschrijven waaronder ik die eerste paar weken van het huwelijk gebukt ging. Ik ontdekte dat *ik hem niet werkelijk kende*. Het huwelijk was absoluut niet wat ik mij ervan voorgesteld had. In plaats van mijn problemen op te lossen, schiep het huwelijk slechts nieuwe problemen.

„Het leven werd eentonig — zo afstotend dat ik het niet kon geloven. We woonden in een grauwe etagewoning — zonder geld, zonder pleziertjes, zonder iets. We leefden aan de rand van het bestaansminimum. Daarbij kwam nog mijn toenemende angst voor de bevalling.

„Zes weken nadat de baby geboren werd, gingen we uiteen.”

Dit was de traumatische en droeve geschiedenis van twee tieners die dachten dat ze van elkaar hielden en dachten dat het huwelijk het ware geluk zou brengen. In plaats daarvan bracht het alleen maar ellende.

Deze zich maar al te vaak herhalende geschiedenis toont de fundamentele factoren aan die bijdragen tot het stranden van tienerhuwelijken.

1. Trouwen op te jonge leeftijd

Wat ging er mis? De meest voor de hand liggende factor was de leeftijd van de huwelijkspartners. Natuurlijk stranden niet alle huwelijken die op jeugdige leeftijd gesloten worden, maar een alarmerend deel ervan lijdt schipbreuk.

De statistieken betreffende huwelijken die op jeugdige leeftijd gesloten worden, bevestigen het feit dat voor mensen die jong trouwen de kaarten slecht liggen. Een enquête op landelijke schaal onder 28 000 gezinnen, gehouden door het Amerikaanse Bureau voor Volkstelling wees uit dat mannen die

in hun tienerjaren trouwen consistent een grote kans op scheiding vertoonden. Mannen die echter achter in de twintig trouwen hadden consistent een lage kans op scheiding.

Het onderzoek wees ook uit dat van de mannen die tussen hun 25e en 30e levensjaar huwden, diegenen de geringste scheidingskansen hadden, die afgestudeerd waren of een zeer behoorlijk inkomen hadden.

Hetzelfde onderzoek onthulde dat vrouwen die vóór hun 20e jaar trouwden twee keer zoveel kans maakten te scheiden dan degenen die later trouwden. Daar zijn voor de hand liggende redenen voor. Mannen zowel als vrouwen hebben tijd nodig om voldoende ervaring op te doen, hun opleiding te voltooien en een zekere rijpheid te verkrijgen vóórdat ze de verantwoordelijkheden van het huwelijk op zich kunnen nemen.

2. Ontoereikende financiën

Als het stelletje met trouwen wacht tot ze minstens midden in de twintig zijn, hebben ze de tijd om met sparen voldoende *geld* opzij te kunnen leggen.

Liefde betaalt de rekeningen niet. Maar onbetaalde rekeningen kunnen alle liefde die er tussen een echtpaar bestaat, vernietigen. Het novembernummer van 1970 van het *Journal of Marriage and the Family*, dat het onderzoek analyseerde dat in de jaren zestig verricht werd met betrekking tot geluk en stabiliteit in het huwelijk, kwam tot de vaststelling dat er een positieve verhouding bestaat tussen het inkomen van de echtgenoot en echtelijk geluk.

In tegenstelling tot het sensatiegedoe afkomstig uit Hollywood, trouwen de meeste mensen niet om geld; zij trouwen om wat ze als liefde beschouwen. Dat is prachtig, maar een verloofd stel moet absoluut de financiën bepraten voordat het jawoord gegeven wordt.

3. Trouwen om de sex-appeal en romantiek

Jammer genoeg trouwen vele jonge stelletjes zonder te weten wat ware

liefde inhoudt. In elk geslaagd huwelijk moet zowel sex-appeal als romantiek voorkomen. Het punt is echter dat seksuele aantrekkingskracht op zichzelf niet voldoende is en het begrip liefde niet volledig dekt.

Een huwelijk dat uitsluitend op seksuele aantrekkingskracht gebaseerd is, is op zijn best een huwelijk op een zwakke basis. Man en vrouw horen diepe achting en liefde voor elkaar te voelen. Dit moet getemperd worden door de realiteit van het huwelijk — van twee mensen met persoonlijke behoeften en aangeboren verschillen — die als een eenheid leven.

Wat is *ware* liefde? Het woord wordt tegenwoordig vaak gebruikt, maar slechts weinig mensen staan er werkelijk bij stil wát het betekent. Liefde kan gedefinieerd worden als een onzelfzuchtige bezorgdheid voor het welzijn van de persoon die men liefheeft.

Maar wat betekent het precies om „verliefd te zijn” — met betrekking tot een romantische en seksuele aantrekkingskracht?

Laten wij duidelijk maken wat liefde NIET is door twee uitersten aan te halen.

Een man kan een vrouw leren kennen die seksueel zó aantrekkelijk is dat ze hem maar aan één ding doet denken — de begeerte om haar in zijn armen te nemen en haar dicht tegen zich aan te drukken in een zinnelijke omhelzing. Haar te zien maakt dat hij haar wil bezitten.

Geen enkele man moet die aantrekkingskracht OOI VERWARREN met liefde.

En dan is er het andere uiterste. Een man kan een vrouw kennen die hij bewondert en zeer hoog acht. Hij kan zelfs haar gezelschap waarderen — ten minste af en toe. Hij gaat zo nu en dan met haar uit, maar hij voelt dat hij net zo lief zijn armen om een kille lantaarnpaal heen zou willen slaan en die omhelzen. Ze is een buitengewoon aardig iemand — hij heeft stellig zeer veel achting en waardering voor haar — maar er is geen sprake van lichamelijke aantrekkingskracht.

Dat is het andere uiterste — en dát is GEEN liefde, maar alleen achting.

Wat is *ware* liefde?

Ware liefde is een naar *buiten tredende bezorgdheid* voor de ander.

Het is niet noodzakelijkerwijs alleen maar naar buiten tredend, ontdaan van een normaal en gezond gevoel van begeerte. Elke huwelijkspartner moet

Maatstaf voor succes in het huwelijk

Factor	Mislukken v/h huwelijk	Slagen v/h huwelijk
Persoonlijkheid	Onrijp; geringe mate van belangstelling; kan zich slecht aanpassen; beperkt in sociaal contact	Gerijpt; plooibaar; kan zich goed aanpassen en kan over het algemeen goed met anderen overweg
Onderwijs	vroegtijdig van school	Voor beide partners minstens MAVO en wat voortgezet onderwijs
Met elkaar uitgaan	Op jeugdige leeftijd begonnen; spoedig vaste verkering; voorechtelijk geslachtsverkeer	Kan goed omgaan met leden van beide geslachten; geleidelijke ontgooing van liefdegevoel
Verkering	Overijld; kennen elkaar korter dan zes maanden; geen verlovingstijd	Verscheidene jaren van verkering; tenminste een half jaar verloofd
Reden voor trouwen	Onvoorbereid; „waarom niet“; 'n moetje; een ontkomen aan verveling of mislukking; iedereen doet het	Een verlangen naar een gezin; het stichten van een innige, betekenisvolle verhouding met degene die men liefheeft
Zwangerschap	Voorechtelijk	Zwangerschap uitgesteld tot na de huwelijksluiting
Houding van ouders	Tegen het huwelijk; afwijzing van partner; helpen tegen wil en dank	Staan erachter; verlenen hulp met respect voor zelfstandigheid van het jonge stel; raadplegen zo nodig het jonge stel
Economische grondslag	Wisselvallig inkomen; slecht betaalde baantjes; geringe zekerheid in baan; hulp van familie dringend nodig	Realistische begroting gebaseerd op vaststaand inkomen; man vakbekwaam en bereid te werken; redelijke vooruitzichten op onmiddellijke en nabije toekomst; ontwikkeld verantwoordelijkheidsgevoel

Bron: Duvall, *Family Development*, 1971, blz. 163

voor de ander lichamelijk aantrekkelijk zijn, zonder evenwel wellust of buitensporige seksuele begeerten op te wekken. Ware liefde is een combinatie van *wederzijdse bezorgdheid* met gezonde begerlijkheid voor elkaar.

Zuivere liefde houdt achtung, bewondering en onzelfzuchtige bezorgdheid voor het geluk en welzijn van de ander in, **GEPAARD** met een volledig bij elkaar passen in geestelijk, maatschappelijk en cultureel opzicht, plus volledige fysieke begerlijkheid. Voor de echtgenoot moet zijn vrouw aantrekkelijk, in alle opzichten **LIEF** en in lichamelijk opzicht begerlijk zijn op een wijze die normaal maar **NIET** zinnelijk is, en geen *lustgevoelens* oproept in plaats van liefde.

Hij houdt van haar zoals hij van niemand anders houdt. Hij wil bij haar zijn — in haar gezelschap. Zij is die **ENE** waarmee hij alles wil bepraten, die hij deelgenoot wil maken van zowel zijn problemen als van zijn successen en triomfen. En hij is zo vol zorg voor haar welzijn en geluk dat hij haar wil

beschermen en voor haar wil zorgen en altijd vriendelijk, lief en zorgzaam voor haar wil zijn. Hij voelt **LIEFDE** voor haar, geen wellust. Hij wil zijn problemen, de dingen waarin hij zich interesseert en zijn leven met haar delen. En **ZIJ** is de enige die hij zich tot de moeder van zijn kinderen wenst.

DAT is de **LIEFDE** die in het huwelijk dient te heersen.

Hetzelfde geldt voor de vrouwen — maar dan vanuit hun gezichtspunt. Een vrouw moet ernaar verlangen dat de man van wie ze houdt, haar in zijn armen neemt. Hij moet beslist aantrekkelijk voor haar zijn. Maar ware liefde bestaat **NIET** uit onrijpe, romantische ideeën dat er ergens een *volmaakte sprookjesprins* bestaat die elk moment van het leven tot een ware droom zal maken.

Het werkelijk leven *is eenvoudig niet zo!*

Lichamelijke aantrekkingskracht is noodzakelijk, en zonder dat kan er geen ware liefde tussen man en vrouw bestaan. Maar om hieruit op te maken

dat wederzijdse seksuele begeerte liefde garandeert en borg staat voor een goed huwelijk is om **ONGELUKKEN VRAGEN**.

4. Voorechtelijke zwangerschap in het geding

Voor vele jonge stellen is de teerling al geworpen: het meisje is al in verwachting voordat ze getrouwd zijn.

In het voorbeeld waar wij mee aanvingen, zei Hanny: „Na het met mijn vriend doorgespraakt te hebben, besloten wij dat ik zwanger moest worden. Het was de enige manier waarop onze ouders ons toestemming zouden geven om te trouwen.”

De meeste tieners plannen het natuurlijk niet op die manier. Uit een maandstatistiek van Bevolking en Volksgezondheid (1967) bleek dat in Nederland in de periode 1960-66 op iedere vijf huwende vrouwen, jonger dan 20, er vier op de huwelijksdag

zwanger waren! Voor deze groep zijn de kansen op een geslaagd huwelijk gering. In Nederland schat men dat tienerhuwelijken twee keer zoveel kans lopen te mislukken dan de huwelijken van hen die na hun 20e jaar trouwen.

Voorechtelijke zwangerschap is een enorme crisis. Naast de spanning van de zwangerschap op zichzelf, wordt men vaak geconfronteerd met geschokte verwanten en vrienden. In weerwil van een in toenemende mate ruime opvatting die door de hedendaagse jeugd wordt aangenomen, en van wat zich in seksueel opzicht achter gesloten deuren afspeelt, is de publieke opinie naar buiten toe nog steeds gekant tegen voorechtelijk geslachtsverkeer en zwangerschap. De publieke opinie is zoals die behoort te zijn. De gevolgen van voorechtelijke seks en zwangerschap zijn beslist niet in het hoogste belang van jonge mensen.

De huwelijksconsulent Lester Kirkendall zegt: „Bijna alle voorechtelijke geslachtsgemeenschap voorafgaand aan de verloving en een niet nader te bepalen gedeelte van het geslachtsverkeer in de verlovingstijd, vindt plaats in omstandigheden die dan en op de lange duur leiden tot argwaan en wantrouwen en een verminderd vermogen om een goede verhouding tot elkander op te bouwen”.

Als een stelletje dat vaste verkering heeft geslachtsgemeenschap heeft gehad, dan wéten ze allebei dat ieder van hen dat waarschijnlijk ook gedaan heeft met de vorige vaste vriend of vriendin — en het ook in staat is met iemand anders te doen nadat ze getrouwd zijn. Deze situatie scheidt natuurlijk vrees of vijandigheid en kan een anderszins geslaagd geslachtsleven in het huwelijk te gronde richten. Het kan zelfs het huwelijk doen stranden.

5. Trouwen om aan problemen te ontkomen

Vele huwelijken zijn „moetjes”. Andere mensen trouwen om aan andere moeilijkheden te ontkomen of ze op te lossen. Hanny trouwde om aan de studie en haar ouders te ontkomen. Vele tieners trouwen om te ontkomen aan een onprettig thuis of om hun emotionele perikelen op te lossen.

De sociologe Mirra Komarovsky haalt bij het bespreken van deze reden voor een huwelijk op jeugdige leeftijd

het geval aan van een verbitterde vrouw die uiteenzette dat een van de redenen dat ze op 16-jarige leeftijd trouwde was om van huis weg te komen, omdat daar gedurende haar kindertijd zich „voortdurend gekrakeel en geschreeuw” voordeed. Hoewel haar ouders uiteindelijk scheidden, merkte ze verbitterd op: „Ze zeiden steeds tegen ons kinderen dat ze bij elkaar bleven 'terwille van ons'. Dat maakte het er voor ons niet prettiger op.” Tot besluit zei ze: „Ik trouwde om eraan te ontkomen, maar ik kwam van de regen in de drup” (*Blue Collar Marriage*, 1967, blz. 25 en 26).

Het huwelijk lost niet noodzakelijkerwijs iemands problemen op. Een huwelijk kan de problemen die iemand heeft zelfs vergroten of ze vermenigvuldigen door ze te paren aan de problemen die de partner heeft. Dit is vooral gevaarlijk als het gaat om persoonlijke, emotionele moeilijkheden. Aangezien zelfs het meest geslaagde huwelijk een periode van aanpassing met zich meebrengt, hoeveel hoop is er dan voor twee onvolwassen mensen met emotionele kopzorgen?

6. Hij en zij kenden elkaar eigenlijk niet

Als bovenstaande problemen gepaard gaan met een patroon van met elkaar uitgaan dat niet toelaat dat de twee personen elkaar werkelijk leren kennen, worden de kansen op succes nog kleiner.

Alvorens een huwelijk te overwegen, moeten de partners-in-spe in staat zijn enkele van de volgende vragen te beantwoorden: Hebben wij een gelijkwaardige opleiding gehad? Zijn wij in geestelijk opzicht enigszins aan elkaar gelijk? Hebben wij dezelfde normen, godsdienst, opvattingen, aspiraties en doelstellingen? Willen we allebei kinderen? Zijn we het met elkaar eens hoe we ons geld zullen besteden? Kunnen we openhartig en eerlijk tegen elkaar zijn? Zijn we gezond? Zijn we in emotioneel opzicht redelijk evenwichtig? Zijn de milieus waar we uit voortkomen met elkaar te verenigen?

De antwoorden op deze vragen kunnen alleen verkregen worden door een doeltreffend gedragspatroon tijdens de verkering. Dit op zichzelf vereist tijd, denkwerk en behoorlijke

gewoonten bij het met elkaar uitgaan. Stiekem ergens vrijen levert deze belangrijke kennis niet op, maar het kan wél leiden tot een ongewenste zwangerschap.

Als twee jonge mensen die willen trouwen er niet in geslaagd zijn tot overeenstemming en toepassing van de bovenstaande punten te komen, dan moeten ze hun huwelijksplannen drastisch herzien.

7. Gebrek aan inzicht in de verantwoordelijkheden van een huwelijk

Een huwelijk vereist verantwoordelijkheidsgevoel en gerijpte liefde. Echte liefde moet, ten einde toe te nemen, nuchter zijn. Een bekend Amerikaans psychiater heeft eens gezegd: „Als de bevrediging of veiligheid van de ander voor iemand net zo veel betekent als de bevrediging en veiligheid van de eigen persoon, dan bestaat er een toestand van liefde” (*Conceptions of Modern Psychiatry*, Harry Stack Sullivan, blz. 42, 43).

Wat is het huwelijk in werkelijkheid en waarin verschilt het van verkering?

Bij de meeste afspraakjes tijdens de verkering gaat het bij de jongen en het meisje om hun *eigen* genoeg. Er biedt zich bijna geen gelegenheid om het huwelijk te zien zoals het werkelijk is. Jammer genoeg ligt het voorbeeld van hoe een huwelijk zou moeten zijn niet altijd zo maar bij de hand. Vele ouders zijn zelf gescheiden, bezig te scheiden, hertrouwd of *ongelukkig* getrouwd.

Daardoor hebben tieners maar al te vaak slechts een negatieve indruk van het huwelijk. Als ze erover nadenken nemen ze ongetwijfeld aan dat het hunne gelukkiger zal zijn. Deze houding, gepaard met weinig gelegenheid om de verantwoordelijkheden van het ware huwelijk in te zien — plus de voetangels en klemmen van een op jeugdige leeftijd gesloten huwelijk — maakt de kans op succes miniem.

Alle tieners die van plan zijn te gaan trouwen moeten erop rekenen dat het huwelijk iets anders is dan de verkering. Het huwelijk kent vele materiële verplichtingen — zorgen dat het brood op tafel komt, rekeningen betalen, voor kleuters zorgen, kinderen grootbrengen, het huishouden doen en ziekte en tegenslag opvangen.

Elk verloofd stel dat van plan is te trouwen moet deze nuchtere feiten onder ogen zien en zich oprecht

(Zie verder pagina 24)

De VERENIGDE NATIES -

Kunnen zij „zwaarden tot ploegijzers slaan“?

Begint met de toelating van China een nieuw tijdperk in de annalen der Verenigde Naties? Zijn de VN bij machte in onze tijd vrede te brengen en die te handhaven?

door Harry Eisenberg

„PEKING ERIN, TAIWAN ERUIT”, stond met grote koppen op de voorpagina's. Na 21 jaar discussiëren was de Volksrepubliek China als lid van de Verenigde Naties aanvaard. In geen jaren hadden de VN een dergelijke publiciteit gekregen. Daarmee gepaard gingen uitingen van vreugde en triomf van de zijde van Peking en zijn aanhangers; woede en teleurstelling in de Verenigde Staten; ressentiment en gevoelens van afkeer in Taipei.

De Volksrepubliek China vertegenwoordigt een kwart van het mensdom. Thans, na 21 jaar, hebben nagenoeg alle naties een stem in de VN. Kunnen de VN nu een doelmatig instrument worden tot handhaving van wereldvrede, stabiliteit, rust en orde?

De VN zijn bankroet

Bij hun pogingen de wereldvrede te bevorderen, worden de VN op een pregnante en ernstige manier gehandicapt. Om te beginnen zijn ze in financieel opzicht bankroet — wat ze overigens nu al jaren zijn. In de inleiding van zijn jaarverslag aan de Algemene Vergadering van 1970 beschreef secretaris-generaal Oe Thant de beschamende financiële toestand der Verenigde Naties als volgt:

„De financiële situatie van de organisatie is slechter dan ooit en wordt voortdurend ongunstiger. Een der voornaamste redenen hiervoor is dat bepaalde regeringen niet de bijdragen betalen waartoe zij statutair verplicht zijn.

„Daar komt nog bij dat de bedragen die trage betalende de VN schuldig zijn,

Foto: Ambassador College

SYMBOOL VAN WERELDVREDE — Beeldhouwwerk op het terrein van het VN-gebouw dat een symbool is van hetgeen de Verenigde Naties voor de mensheid willen bereiken: wereldvrede.

WE SHALL BEAT OUR SWORDS INTO PLOWSHARES

blijven groeien. De wezenlijke situatie is echter veel ernstiger dan uit kille cijfers en analyses kan blijken. . . . Ook dit jaar is het enige malen voorgekomen dat als gevolg van het uitblijven van de verplichte bijdragen de VN niet over voldoende middelen beschikten om de *salarissen* van het personeel van de organisatie te betalen.

„Bijgevolg was het noodzakelijk te lenen van fondsen en speciale rekeningen waarvan het beheer aan de secretaris-generaal is toevertrouwd. Dit van de ene in de andere dag leven is noch in overeenstemming met de waardigheid van de wereldorganisatie, noch leent het zich tot een zakelijk financieel beheer van de Verenigde Naties.”

Dit is allesbehalve vleidend voor de naties van deze wereld, want de VN zijn de grootste organisatie voor vrede en wereldorde waarover we beschikken. Er zijn lieden die beweren dat deze organisatie op te grote voet leeft. Laten we daarom eens de begroting van de VN bekijken en nagaan hoeveel de wereld voor de zaak van de vrede overheeft.

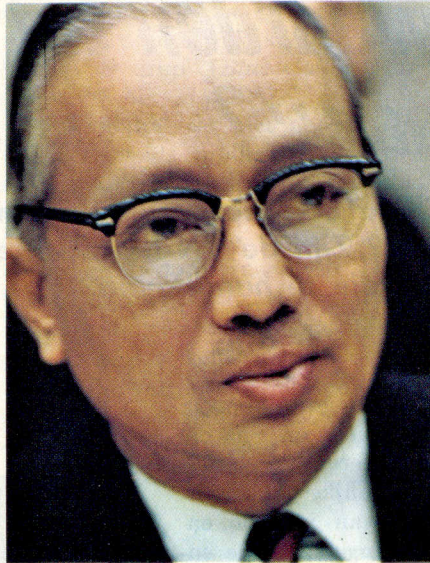
De kas doet een boekje open

De VN-organisatie voor Voedsel en Landbouw (de FAO) beijvert zich de landen van de wereld te helpen ten einde de produktie van land- en bosbouw alsmede visserij, en ook het voedingspeil op te voeren. Haar totale begroting voor 1970 lag even onder de 32 miljoen dollar. De bijdrage van de Verenigde Staten aan de FAO was meer dan \$10 miljoen, bijna een derde van het totaal. Bij wijze van vergelijking: de stad New York gaf in dat jaar alleen al aan z'n brandweer \$120 miljoen uit!

De *grootste afzonderlijke post* op de begroting der VN is het Ontwikkelingsprogramma der VN. Dit adviseert en helpt de landen met lage inkomens hun middelen zo effectief en voordelig mogelijk te besteden. Het is geen programma dat gelden beschikbaar stelt. De begroting voor 1970 beliep bijna \$242 miljoen, waarvan de VS \$86 miljoen voor hun rekening namen. Voor 1971 hebben de VS zich verplicht eenzelfde bedrag te betalen. De bijdrage van Zweden zou \$23 miljoen zijn en die van Denemarken bijna \$17 miljoen. Daarentegen betaalt de Sovjetunie slechts een schamele \$3 miljoen.

De *vaste* begroting van de VN voor 1970 — die de kosten omvat nodig om de organisatie in stand te houden — beliep slechts \$160 miljoen. De *totale*

VN-begroting — met inbegrip van de gespecialiseerde organisaties en de vrijwillige programma's die trachten het beschavingsniveau hier op aarde zodanig op te vijzelen dat de naties niet langer hun heil in oorlog hoeven te zoeken — beliep \$900 miljoen, waarvan de Verenigde Staten meer dan een derde voor hun rekening namen. Men vergelijkte dit b.v. eens met Canada, een land met 22 miljoen inwoners, dat

De eind 1971 afgetreden secretaris-generaal der Verenigde Naties, Oe Thant.

Foto: Black Star

alleen al voor defensie en bewapening meer dan \$1,6 miljard uitgeeft.

Polen, met ongeveer 33 miljoen inwoners, gaf \$1,8 miljard voor bewapening uit, of ongeveer het dubbele van wat de naties van deze wereld bereid zijn in de VN-kas te storten. Naar schatting geeft de Sovjetunie jaarlijks zo'n \$60 miljard aan bewapening uit tegen de Verenigde Staten meer dan \$72 miljard.

In totaal besteedt de wereld jaarlijks meer dan \$200 miljard aan bewapening en defensie; dat is 220 maal zoveel als de Verenigde Naties ten behoeve van de *vrede* spenderen.

Een bijbelse uitspraak luidt: „Waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn”. De conclusie ligt voor de hand: de schat van de naties ligt in hun defensiebegroting. Het *hart* kan alleen maar volgen!

Wat zijn eigenlijk de vooruitzichten wanneer de huidige financiële crisis aanhoudt? „Een VN-organisatie die financieel bankroet is kan alleen maar degraderen tot een stuk speelgoed in handen van de leden, die zo nu en dan

wel 's zullen uitmaken of de VN de een of andere rol in wereldzaken mogen spelen. Zo'n VN-organisatie zou echter van alle waardigheid beroofd en niet in staat zijn de mankracht te vinden en vast te houden die toereikend is om wáárljk iets te bereiken” (*The United Nations in the 1970's*, uitgave van United Nations Association of the USA, blz. 68).

Maar in wezen zijn de financiële moeilijkheden slechts *symptomen* van veel ernstiger problemen zoals wantrouwen, vijandigheid en ordinaire machtspolitiek.

Blokken binnen de VN

Een andere factor die de efficiency van de VN aantast, is de splitsing in elkaar bekampende machtsblokken binnen de organisatie. Deze verdeeldheid wordt geaccepteerd en veel van het werk der VN berust erop.

„Deze blokvorming”, zei de Liberiaanse afgevaardigde in 1956 tot de Algemene Vergadering, „heeft blijkbaar niet alleen de besluitvorming van de Organisatie verlamd, maar is zelfs doorgedrongen in de werkzaamheden zélf van de Organisatie, waardoor het voor haar uitermate moeilijk is soepel te functioneren. Functies, zetels in commissies en in de diverse gespecialiseerde organisaties, worden allemaal verdeeld naar rato van de macht van de naties en de grootte van elk blok.

„Onder dergelijke omstandigheden kan geen enkele natie het zich veroorloven zich afzijdig te houden en maar te vertrouwen op recht of rechtvaardigheid. Wil men onder zulke omstandigheden overeind blijven, dan is het niet alleen nodig, maar zelfs gebóden dat een staat zich aansluit bij de groep die z.i. het best bij machte schijnt zijn belangen te verdedigen. *In een dergelijke situatie is het moeilijk wereldvraagstukken tot een oplossing te brengen.*”

Debatten of onderhandelingen: een subtiel verschil

Een derde remmende factor voor de VN is de omstandigheid dat gedelegeerden als regel met instructies van hun regering naar New York komen. Het betekent dat ten aanzien van belangrijke onderwerpen hun standpunt voor een groot gedeelte al van te voren vaststaat.

Lord Caradon van Groot-Brittannië heeft er dit van gezegd: „Ik kan bogen op de unieke onderscheiding de *enige* zogenaamde permanente vertegen-

woordiger van een land bij de VN te zijn geweest die géén ambassadeur was. Ik was een minister, lid van het Britse kabinet. En ik durf te beweren dat wanneer het erom gaat voor het forum van de wereld het standpunt van je land uiteen te zetten, men beter als minister en krachtens overtuiging kunt spreken dan als een ambassadeur die overeenkomstig zijn instructies spreekt."

Na elk debat is het dan de vraag wiens zijde men kiest en hoe men stemt. Dikwijls dwingt dit de lid-staten hun meningsverschillen alleen maar te laten vastleggen in plaats van ze tot een oplossing te brengen. In veler ogen is een overwinning via een stemming blijkbaar belangrijker dan door overleg bereikte overeenstemming.

Israëls minister van Buitenlandse Zaken, Abba Eban, zei in 1971 in de Algemene Vergadering: „Bij het werk van de VN ligt het accent zeer sterk op de openlijke controverse en wordt de particuliere verzoening nogal verwaarloosd... Het debat en niet het onderhandelen beheerst nog altijd de werkmethode van de Verenigde Naties."

„Waar het werkelijk op aan komt", vervolgde hij, „is niet de vraag hoeveel resoluties we nu weer hebben aangenomen, maar hoeveel oplossingen we hebben weten te bereiken".

Het handhaven van de vrede

De hoofdrol bij het handhaven van de wereldvrede heeft het Handvest der Verenigde Naties niet aan de Algemene Vergadering toegewezen, maar aan de kleinere, vijftien leden tellende Veiligheidsraad. Dit lichaam is gerechtigd telkens wanneer de vrede wordt bedreigd, bijeen te komen om dan geëigende maatregelen te nemen — zelfs troepen te zenden — ten einde ervoor te zorgen dat de vrede bewaard blijft dan wel wordt hersteld.

Thans is de Volksrepubliek China een permanent lid van deze Veiligheidsraad geworden. Met dit lidmaatschap werd dit land tevens het vetorecht en de daarmee gepaard gaande verantwoordelijkheid toegewezen. De manier waarop China dit recht gebruikt, zal kenmerkend zijn voor zowel de doeleinden als het karakter van zijn regeerders.

In het verleden is de Veiligheidsraad het slachtoffer geweest van twee gevaarlijke tendenzen. In de eerste plaats wordt een kwestie doorgaans pas voor de Veiligheidsraad gebracht *nadat* de

vrede is verstoord. Aldus krijgt de raad onmiddellijk met de *gevolgen* van de kwestie te maken en is hij niet bij machte de oorzaak van het kwaad aan te pakken en uit te roeien.

In de tweede plaats bestaat, wanneer de vrede wordt verstoord, de neiging de status quo van vóór de vijandelijkheden te herstellen; met het gevolg dat de *oorzaak* van de verwickelingen de

Handvest van de Verenigde Naties

*De inleiding tot het Handvest der VN luidt als volgt: WIJ, DE VOLKEN VAN DE VERENIGDE NATIES, VASTBESLOTEN komende geslachten te beveiligen tegen de gesel van de oorlog, die tweemaal gedurende ons leven onuitsprekelijk leed over de mensheid heeft gebracht; en opnieuw het vertrouwen in de grondrechten van de mens, in de waardigheid en de waarde van de menselijke persoon, in de gelijke rechten van mannen en vrouwen, alsmede van grote en kleine volken te bevestigen; en voorwaarden te scheppen waaronder gerechtigheid en eerbied voor de verplichtingen, die uit verdragen en andere bronnen van internationaal recht voortvloeien, gehandhaafd kunnen worden, en sociale vooruitgang en betere levensstandaarden in grotere vrijheid te bevorderen. En te dien einde verdraagzaamheid te betrachten en te zamen in vrede met elkaar als goede naburen te leven, en onze krachten te verenigen om internationale vrede en veiligheid te handhaven, en door de aanvaarding van beginselen en de instelling van methoden te verzekeren dat wapengeweld niet zal worden gebruikt behalve in het algemeen belang, en ter bevordering van de economische en sociale vooruitgang van alle volkeren een internationaal apparaat te gebruiken, HEBBEN BESLOTEN ONZE POGINGEN TE VERENIGEN OM DEZE DOELEINDEN TE BEREIKEN.

neiging heeft voort te leven en een onverminderde bedreiging blijft vormen.

De geschiedenis kijkt naar de VN

De geschiedenis zal later oordelen over de vraag wat de wereld heeft gemaakt van de kansen die de VN haar

hebben geboden. Of de rol van de VN een constructief dan wel een destructief karakter draagt, zal van enorm groot belang zijn voor de onmiddellijke toekomst van de wereld. De Volkenbond faalde doordat het geen echte BOND was. De Verenigde Naties zullen falen indien hun leden niet werkelijk VERENIGD zijn.

De VN vormen geen wereldregering. Ze hebben geen gezag over de naties van deze wereld en zijn in feite weinig meer dan het geheel van de lid-staten, Lord Caradon heeft gezegd: „Er mankeert niets aan de Verenigde Naties, alleen maar aan de lid-staten". Het schijnt nu eenmaal té veel gevraagd dat elkaar wantrouwende leden van de wereldgemeenschap zich als boezemvrienden zullen gedragen wanneer er geen gemeenschappelijke bedreiging van buitenaf is. Het is zelfs zo gesteld dat *uitsluitend* in tijden van crisis een schijn van eenheid merkbaar werd.

De VN zijn tijdens de Tweede Wereldoorlog ontstaan. Oorspronkelijk werd de naam „Verenigde Naties" gebruikt om de landen aan te duiden die zich hadden verenigd om de tyrannie van de Asmogendheden te verdrijven. *Toentertijd* gingen de gedachten van een ieder vóór alles uit naar vrede en veiligheid, gebaseerd op wereldorde. Het kostte de vijftig verschillende naties slechts twee maanden tijd om met een aanvaardbaar Handvest (zie kader) voor de dag te komen.

De VN begonnen hun bestaan dus als een *verbond* van naties met een gemeenschappelijk doel. Maar nauwelijks was de inkt van de handtekeningen onder het Handvest droog, of sommige naties lieten wat zij als hun eigen *nationale* belangen zagen, prevaleren boven de verheven beginselen van het Handvest. En zo waren de Verenigde Naties niet meer *werkelijk* verenigd.

Het onoverkomelijk obstakel

Van alle problemen die het vredesstreven van de Verenigde Naties bemoeilijken en beperken, onderscheidt zich er één als schijnbaar onoplosbaar.

Ongetwijfeld zijn de financiële moeilijkheden uitermate belangrijk. En de interne structuur werkt eerder blokvorming en het houden van debatten in de hand dan zinvolle onderhandelingen.

Doch veel moeilijker — en zo te zien onoplosbaar — is de taak de VN ultiem te rusten met het gezag dat zij nodig

hebben om op waarlijk doeltreffende wijze de vrede te handhaven.

Naties worden verondersteld soeverein te zijn, hetgeen wil zeggen dat zij geen gezag boven zich erkennen. Wie zijn soevereiniteit verliest, is meteen de greep op de eigen nationale toekomst kwijt. Maar dat is nu precies de

antithese van de houding welke nodig is om tot internationale eenheid, samenwerking en vrede te komen.

Wat volgens Adam Malik, de Indonesische voorzitter van de Algemene Vergadering, vóór alles nodig is, is „een nieuw, de gehele wereld omvattend besef van menselijke solidariteit, dat

verder reikt dan de egoïstische opvattingen van naties en landen en de ideologische reacties die onze naties in de afgelopen jaren geleid hebben.”

Tenzij de naties een *supranationale* soevereiniteit aanvaarden, die bij machte is geschillen te beslechten, zullen we deze zo dringend nodige solidariteit nimmer verwezenlijken. De VN hebben deze macht niet van de lid-staten toegewezen gekregen. Deze organisatie kan alleen maar zo machtig en rechtvaardig zijn als haar leden bereid zijn toe te staan.

Zoals Lord Caradon het reeds uitdrukte: „Er mankeert niets aan de VN, alleen maar aan de lid-staten”. De VN vormen een nobele instelling. Helaas zijn de leden ervan niet zo nobel.

Alleen wanneer de naties van deze wereld tot een wereldwijde visie kunnen komen, boven hun egoïstisch nationaal streven uitstijgen en zichzelf zien als hun broeders' hoeders in plaats van hun broeders' vijanden — alleen dán zullen de omstandigheden rijp zijn voor de vervulling van de aloude profetie: „En zij [de naties] zullen hun zwaarden tot ploegijzers slaan en hun speren tot snoeimessen; geen volk zal het zwaard heffen tegen een ander volk, noch zullen zij ooit weer oorlog voeren”. □

HOE uw abonnement op De ECHTE WAARHEID betaald wordt

Velen vragen zich af: „WAAROM kan ik zelf mijn abonnement niet betalen? HOE kunt u een tijdschrift van zo'n gehalte uitgeven zonder advertentie-inkomsten?”

Deze organisatie werkt op een manier die niemand ooit toegepast heeft. Dit gehele wereldomvattende werk is zeer klein begonnen. De hoofdredacteur had in 1933 in Eugene, Oregon, VS, een serie lezingen gehouden over de wetten voor succes in het leven. Het mislukken van de enkeling én de collectieve problemen van de gehele wereld zijn de resultaten van verkeerde principes, die de drijfveren van onze menselijke samenleving uitmaken.

De levensopvatting van deze wereld werkt volgens de filosofie die het *ik* in het middelpunt zet — de filosofie van het krijgen, verwerven, nemen; van afgunst, jaloersheid en haat. De lezingen keerden deze aanpak geheel en al om en lieten zien dat de weg naar *werkelijk succes* — vrede, geluk en overvloedig welzijn — *de weg* is van onbaatzuchtige belangstelling voor anderen gelijk aan die voor het ego, m.a.w., de weg van geven, dienen en samenwerking.

De reactie hierop was verrassend en enthousiast. Een aantal levensonderging een radicale ommezwaai. Het radiostation KORE en ongeveer een twaalfal andere mensen met zeer beperkte middelen, boden aan regelmatig bij te dragen om via de radio meer mensen van deze kennis op de hoogte te stellen.

Zeven jaar lang had de hoofdredacteur zich een maandblad voorgesteld met de naam *The PLAIN TRUTH*. Door het op een mimeograaf te „drukken” lag de weg daar toe nu open.

De eerste week van januari 1934 kwam het programma *The WORLD TOMORROW* (*De WERELD VAN MORGEN*) voor het eerst in de ether. Op de eerste februari van

dat jaar maakte *The PLAIN TRUTH* haar heel bescheiden debuut. De reactie erop was verheugend. Het was iets *anders* — iets *goeds* — iets wat *broodnodig* was — iets dat sprankelend van leven was!

Er werd niet om bijdragen gevraagd. Het verkondigde de weg van het *geven* en het programma moest toepassen wat het voorstond. Een klein aantal financiële medewerkers sloot zich *vrijwillig* bij ons aan. Langzaam maar zeker werden luisteraars en lezers *vrijwillige Medewerkers*. Zij wilden graag een aandeel hebben in het uitbreiden van dit unieke en zo nodige Werk.

De groei scheen langzaam, maar hij was regelmatig en ononderbroken, en bedroeg ongeveer 30% per jaar. Die groei heeft 36 jaar lang aangehouden. Wij stonden de WEG van het GEVEN voor, niet die van het nemen. Voor ons tijdschrift of andere literatuur een prijs te bedingen leek ons hiermee niet in overeenstemming te zijn en daarom hebben wij het nooit gedaan.

Hoewel u niet voor uw eigen abonnement kunt betalen, aanvaarden wij in dank bijdragen die vrijelijk gegeven worden. Wij verzoeken het publiek echter nooit om geldelijke steun.

Wij *geloven* in wat we doen en in DE MANIER waarop het gedaan wordt. Onze steeds groeiende kring van vrijwillige Medewerkers gelooft er ook in en geeft blijmoedig van hun inkomen, opdat wij, met hen, deze waardevolle geheimen voor succes aan een steeds groter aantal lezers, luisteraars en kijkers kunnen GEVEN. Deze activiteiten oefenen nu een dynamische invloed uit op 150 miljoen mensen over de gehele wereld.

Onze Medewerkers sluiten zich bij ons aan in een oprecht DANK U WEL omdat u ons het genoegen kunt u van dienst te kunnen zijn. Het schenkt ons een blijvende vol-doening.

HUWELIJK

(Vervolg van pagina 20)

afvragen: Kunnen wij dergelijke verantwoordelijkheden aan? Als het antwoord „nee” is, moet het huwelijk uitgesteld worden zodat ze zich geestelijk en financieel op het huwelijk kunnen voorbereiden en de andere dingen in acht nemen die nodig zijn om het huwelijk te laten slagen.

Met deze juiste kennis over wat er nodig is om een succes van een huwelijk te maken, plus de bereidheid te wachten, kunnen jonge mensen zich jaren van verdriet en ellende besparen.

Niemand trouwt omdat hij of zij ongelukkig wil zijn. Men trouwt omdat men visioenen heeft van groter geluk of bevrediging. Waarom zou je jong trouwen en je dromen in gruzelementen laten vallen in een huwelijk dat weinig kans van slagen heeft? Denk goed na en maak plannen vóórdát je trouwt. Wees de baas over je leven en wordt geen slachtoffer van omstandigheden. Vermijd een tienerhuwelijk en je vermijdt een koers die op stranding uitloopt. □

Zo overwint u EMOTIONELE SPANNINGEN

Bijna iedereen lijdt onder emotionele spanningen die zich bij tijd en wijle voordoen. Angsten, neurosen, onzekerheid, zorgen en dwangvoorstellingen komen tegenwoordig algemeen voor. Hoe komt dat? Wat is de OORZAAK? Wat is het geheim van emotionele zelfbeheersing?

door William F. Dankenbring

HET LEVEN moet waard zijn geleefd te worden. Het gevoel dat het leven niet waard is geleefd te worden is evenwel „de grootste uitdaging waarmee de moderne arts geconfronteerd wordt”, zei Dr. Frank Ayd, jr., hoofd van de psychiatrie aan het Franklin Square-ziekenhuis te Baltimore.

Angsten en zorgen?

Wordt u of worden leden van uw gezin gekweld door neurosen, angsten, zorgen of voortdurende neerslachtigheid? Hoe emotioneel evenwichtig en gezond is uw gezin?

Indien u in een moderne stad woont let dan op! In een studie over de geestelijke gezondheid van stadsmensen werd vastgesteld dat slechts 18,5 procent van hen geestelijk volledig gezond is! De bevindingen maken deel uit van een bestudering van het gezondheidspatroon van de bevolking van een stadskern, uitgevoerd door het New York Hospital en het Cornell University Medical College.

Psychiaters classificeerden 23,4 procent der onderzochten als geestelijk zodanig aangetast dat dit hun normale levensgedrag verstoortte. Vervolgens vertoonde 21,8 procent matige symptomen van geestesziekte. Het grootste percentage — 36,3 procent — vertoonde goedaardige symptomen van geestelijke storing.

Indien u in een rumoerig en druk stadsdeel woont, dan zijn — volgens deze studies — uw kansen dat u emotioneel en geestelijk *gezond* bent

statistisch uitgedrukt slechts ongeveer één op vijf!

Van mensen op het platteland is evenwel bevonden dat zij dezelfde symptomen van geestesziekte als de stadsbewoners vertonen — en in dezelfde verhouding. De ergste gebieden in het land waren de economisch noodlijdende „landelijke achterbuurten”. Deze studie werd ook ondernomen door researchers van de Cornell University.

Vooral kinderen getroffen

Het ergste probleem van geestesziekte betreft misschien *kinderen*. Een studie van de Amerikaanse Senaat van enige jaren geleden maakte gewag van het feit dat *vier en een half miljoen* Amerikaanse kinderen psychiatrische behandeling nodig hadden. Dit rapport verklaarde dat één op de tien Amerikaanse kinderen, van 5 tot 17 jaar, tekenen van afwijkend gedrag vertoonde. Senator Thomas Dodd zei dat vele van onze jeugdmisdadigers uit deze gestoorde groep komen.

Vergeleken met tien jaar geleden worden **DRIE MAAL** zoveel kinderen onder de veertien jaarlijks in zenuwrichtingen opgenomen. En het zelfmoordcijfer onder tieners is scherp opgelopen. In de afgelopen tien jaar is dit zelfmoordcijfer in de Verenigde Staten gestegen, speciaal in de leeftijdsgroep van 15 tot 19 jaar waar de toeneming bijna *50 procent* was!

Deze cijfers zijn inderdaad tragisch. Ze onthullen wat er met de jeugd van Amerika — het rijkste bezit van die natie — gebeurt!

Dr. Edwin Schneidman van Los Angeles, speciaal adviseur aan het Nationale Instituut van Geestelijke Gezondheid, zei: „Het is een foltering voor ons te moeten zeggen: 'Hier hebben we iemand die op het punt staat het externe potentieel van het leven binnen te gaan en die toch vanwege zijn interne conflicten zich het leven beneemt'”.

Een recente studie die door Dr. Thomas Langner werd uitgevoerd onthulde dat twaalf procent van de kinderen in de Newyorkse wijk Manhattan ernstig geestelijk gestoord zijn: „het soort van kinderen dat Lee Harvey Oswald en Sirhan Sirhan waren”. Deze 5-jarige studie betrof 1034 van de kinderen uit deze stad tussen 6 en 8 jaar.

Slechts twaalf procent van de kinderen werd geestelijk gezond bevonden, of zoals de studie aangaf, waren minimaal aangetast.

Zijn studenten aan universiteiten en hogescholen er ook door aangetast? Dat is inderdaad het geval. Naar schatting tien procent van alle Amerikaanse studenten zoekt reeds psychiatrische hulp, zei een psychiater verbonden aan de Harvard-universiteit. Dr. Dana Farnsworth verklaarde: „Er is iets aan de hand in onze instituten dat emotionele conflicten en psychoses onder de studenten doet toenemen”.

Maar waarom zijn tegenwoordig zoveel van ons emotioneel gehandicapt of geestesziek? Wat zijn de *oorzaken* van geestesziekten? Wat kan men tegen deze verschrikkelijke gesel van emotionele problemen doen waar-

door tussen de 15 en 20 procent van de wereldbevolking geteisterd wordt?

Wat is geestesziekte?

Geestesziekte zou men in het kort kunnen definiëren als stoornissen in het normaal functioneren van iemands geestesprocessen en emoties.

Op de een of andere manier functioneert zo iemand in de maatschappij niet normaal. Zijn ziekte is er de oorzaak van dat hij zich enigszins vreemd en excentriek gedraagt. Het kan aanleiding geven dat hij fysieke symptomen van de een of andere organische ziekte vertoont. Het kan hem ertoe brengen, grillig te worden in zijn beoordeling — niet in staat op de juiste wijze problemen aan te pakken, aan crises het hoofd te bieden, of beslissingen te nemen. Het loopt uit op gebrek aan zelfvertrouwen, zekerheid, vertrouwen en het vermogen een beslissing te nemen en daarbij te blijven. Het kan leiden tot een leven van misdaad, drugverslaving — of zelfs tot zelfmoord.

Wat zijn de tekenen van emotionele of geestelijke spanning? Eén zo'n teken is dat iemand niet in staat is zijn werk te verrichten. Een ander teken is een opmerkelijke verandering in iemands persoonlijkheid — piekeren, prikkelbaarheid, onredelijke uitbarstingen, of bizar gedrag of hallucinaties. En eveneens kan, als iemand lijdt aan hoofdpijn of slapeloosheid, of pijn heeft als er fysiek niets aan de hand is, de klacht heel goed van psychosomatische aard zijn.

Maar wat zijn de oorzaken van geestesziekte? Er komen veel oorzaken voor in aanmerking, o.a. de frustrerende spanningen van het moderne leven, verhoudingen tussen de mensen onderling die te wensen overlaten, onjuiste discipline of gemis hieraan, een gebrek aan positieve instructie en training gedurende de kinderjaren. Zelfs factoren op voedingsgebied kunnen verantwoordelijk zijn voor het bijdragen aan geestesziekte. Sommige psychologen beweren dat geestesziekte voorkomt wanneer een bepaalde fundamentele menselijke behoefte niet vervuld wordt.

Lees eens wat een psychiatrisch handboek hierover te zeggen heeft: „Misschien bestaat er geen fase in de psychiatrie die zoveel stof tot discussie en dispuut gegeven heeft als die betreffende de oorzaken en zelfs de aard van geestesstoornissen. . .” (Noyes en Kolb, *Modern Clinical Psychiatry*, 1963, blz. 93). De auteurs sommen dan enige van de veelvoudige

en veelzijdige oorzaken van geestesziekte op: erfelijkheid, abnormale stofwisselingsprocessen, hersenziektes, storing in het hormonaal evenwicht, verwondingen, alcoholisme, gebrek aan fundamentele lichaamsbehoeften (zuurstof, voeding, vocht, vitamines, slaap), maatschappelijke en culturele factoren, situaties op het werk die zorgen veroorzaken, onderlinge persoonlijke spanningen in het gezinsverband, enz.

Andere oorzaken

Experimenten met ratten en studies van in het wild levende diergroepen suggereren dat veel neurose eveneens veroorzaakt kan worden door het bij elkaar hokken. Slechts weinig mensen zullen iets inbrengen tegen de stelling dat woningnood diepgaande gevolgen heeft op het menselijk gedrag. Maar studies van ratten hebben aangetoond dat ook zij ten zeerste aangetast worden — sommige worden „drop-outs”, sommige worden gewelddadige „misdadigers”, homoseksueel, biseksueel en veelvuldig kannibaals. Eén zo'n studie werd door Dr. John Calhoun in 1958 in het Nationaal Instituut van Geestelijke Gezondheid in Washington uitgevoerd.

Een andere vermoedelijke factor, die tot de toeneming in geestesziekte bijdraagt, is onze chemische omgeving. Dr. George Freuenberger, een kinderarts, befaamd wegens zijn onderzoek van achterlijke kinderen, toont aan dat onzuiverheden in het voedsel tot geestelijke handicaps kunnen leiden. Hij noemde bepaalde voedingsmiddelen, toevoegingen aan voedingsmiddelen, insecticides of kunstmeststoffen die bij het kweken van gewassen gebruikt worden.

Er is klaarblijkelijk dus geen enkele opzichzelfstaande oorzaak van geestesziekte. De meeste van de aangemerkte oorzaken hebben evenwel met onze MODERNE LEVENSWIJZE te maken! Alle oorzaken zijn afhankelijk van de *individuele* reacties van mensen ten opzichte van hun omgeving — of men nu gezond is of niet. Maar wat is de oplossing van dit tragische gezondheidsprobleem?

Als u moeilijkheden hebt met uw emoties — angsten, fobieën, zorgen, neurosen, neerslachtigheid, gebrek aan zelfvertrouwen, vijandigheid, woede — wat kunt u eraan doen?

Door de gehele geschiedenis van de mensheid heen hebben deskundigen naar de oplossingen voor deze problemen gezocht. Maar ze zijn *niet in staat geweest* de geestelijke problemen van de mensen op te lossen en uit te roeien.

De reden is duidelijk. Te dikwijls hebben de experts de antwoorden op de verkeerde plaats gezocht.

Kijk eens naar dit „grijpen-naar-strohalmen” — het gebruik van medicijnen.

Vormen medicijnen de oplossing?

Vele mensen, jong en oud, geloven tegenwoordig dat geneesmiddelen de oplossing kunnen verschaffen voor emotionele spanning of geestesziekte. Maar let eens op deze feiten van een expert afkomstig: „Nieuwe medicijnen blijken helaas dikwijls minder waardevol te zijn dan eerste beoordelingen beloofden. De geschiedenis der farmacie leert ons hoe dikwijls een bepaald geneesmiddel werd aangeslagen als een magisch wondermiddel. Met de ervaring van het gebruik ervan in de praktijk, wordt het 'grote' geneesmiddel een 'groot geneesmiddel, maar. . .' — nog later wordt het beschouwd als een 'nuttig' geneesmiddel en tenslotte als de wonderbaarlijke gevolgen ervan steeds minder voorkomen en de lijst van alarmerende bijverschijnselen opgemaakt is, wordt de werkelijke waarde ervan herkend en de revolutie, de eens met zo'n optimisme aangekondigd werd, wordt tot een ontijdig einde gebracht” (Abse, *Medicine on Trial*, 1969, blz. 88, 90).

Een alom aangekondigde drug voor de geestelijk gestoorden was de tranquillizer meprobamaat. Later kwamen geleerden erachter dat het veelvuldige allergische reacties veroorzaakte en sommige mensen raakten eraan verslaafd. In ieder geval kwam men tot de ontdekking dat het middel niet meer deugdelijke uitwerking bezat dan een verzachtend middel!

Maar als geneesmiddelen niet de oplossing vormen, hoe staat het dan met psychotherapie?

Is psychotherapie de oplossing?

Voordat we tot de conclusie komen dat de oplossing hier ligt, moet u eens de toestand waarin de moderne psychiatrie zich bevindt in oenschouwen. Dr. Abse, een Nederlandse autoriteit, zegt: „Psychiaters VERSCHILLEN ONDER ELKAAR VAN MENING over hoe zij degenen die psychologisch ziek zijn moeten behandelen. Aan het ene uiterste bevinden zich degenen die hun toevlucht zoeken tot fysieke methoden; aan het andere uiterste bevinden zich degenen die in de psychoanalyse of de daarvan afgeleide methoden geloven en in de geest delven ten einde de geest te genezen. Laatstgenoemden roepen veel vijandigheid op” (*id.*, blz. 91).

Het terrein der psychiatrie is tegenwoordig een verwarde, wanorderlijke janboel — een arena waarin tegenstrijdige ideeën, methoden en theorieën hoogtij vieren. Veel psychiaters vallen tegenwoordig de theorieën van Freud aan en zetten hun eigen favoriete hypothesen op waarvan ze uitgaan. Dr. Abse zegt: „Zij schreeuwen 'waanzin' om vervolgens hun eigen halfbakken axioma's te presenteren. . .” (*id.*).

Let eens op de gevolgen van het gebruik van een modern werktuig der psychotherapie, dat „insight therapy” wordt genoemd. De psycholoog Perry London van de universiteit van Californië, geeft toe dat deze vorm van therapie „de neiging vertoont óf radicaal de levensstijl van de mensen te veranderen óf deze onaangetast te laten. Iemand zou er veel eerder toe overgaan van carrière te veranderen als gevolg van de 'insight therapy' dan dat hij een nerveuze tic zou kwijtraken; zal eerder van huis weglopen, z'n politieke positie omleggen of van godsdienstige overtuiging veranderen als gevolg van psychoanalyse dan dat hij een fobie, roken, homoseksualiteit of dwangneurotisch handenvringen zou opgeven” (London, *Behavior Control*, blz. 54).

Dr. London geeft het voorbeeld van een patiënt die met de therapie aanving omdat hij bang was op de autosnelwegen van Los Angeles te rijden. Na een jaar behandeld te zijn geweest liet hij zich van zijn vrouw scheiden, veranderde van werkkring en bracht radicale veranderingen in enkele maatschappelijke betrekkingen aan. Maar hij kon nog steeds niet op de autosnelwegen van Los Angeles rijden!

Het is wel duidelijk dat de oplossingen tegenwoordig niet op het terrein der psychoanalyse of psychiatrie gezocht moeten worden. U zou zich daarom kunnen afvragen hoeveel vooruitgang er geboekt wordt in het voorkómen van geestesziekte?

Niet veel. Tijdens een in 1971 te Los Angeles gehouden conferentie over geestelijke gezondheid die ik bijwoonde, bespraken twee geleerden die onderzoekingen op het gebied van geestesziekte verrichtten, het feit dat de afgelopen 5000 jaar weinig — of helemaal geen — vooruitgang gemaakt was in het voorkómen van geestesstoornissen! Het is wel zeker, zei één van hen, dat er in de afgelopen 200 jaar géén vooruitgang geboekt is — in feite zijn wij, zo voegde hij eraan toe, vermoedelijk achteruit gegaan!

Geleerden tasten nog steeds in het duister. Wat zien zij over het hoofd,

waardoor de oplossing van de geestelijke problemen hun ontgaat?

Het antwoord is eenvoudig. De sleutel tot geestelijke gezondheid ligt niet in het veranderen van een omgeving die vol spanning is, maar wat van meer belang is, *in het veranderen van uzelf* — het veranderen van uw houding aangaande het leven, uw benadering van het leven en uw gevoelens jegens andere mensen. Een teweegbrengen van een fundamentele verandering in uw geest.

Enigen beginnen het licht te zien

Hoe verbazend het ook mag klinken, enkele moderne psychologen komen nu tot het inzicht dat de Bijbel dit belangrijke principe benadrukt en een uitstekend leerboek is over psychologie. Zij beginnen in te zien dat het morele onderricht in de Bijbel zeer belangrijk voor de geestelijke gezondheid is. Zo'n man is Henry Link.

Nadat hij 15 321 werkeloze mannen en vrouwen in New York had onderzocht, ging hij inzien dat het hoofdprobleem van zijn patiënten bestond uit een gebrek aan waarden en doeleinden in het leven. Hij kwam tot de vaststelling dat de *Bijbel* een grote hulp was om mensen te leren hoe zij gezonder en succesvoller konden zijn!

Een ander beroemd psychiater die zich van de oudere orthodoxe theorieën heeft afgekeerd is Dr. William Glasser. Tegen het einde van zijn psychiatrische opleiding merkte hij dat hij veel in *twijfel* begon te trekken van wat hem onderwezen was. Glasser begon in te zien dat mensen die psychiatrische behandeling nodig hebben nooit het verschil tussen *goed en verkeerd* gedrag geleerd hebben. Het bleek hem dat het grondprobleem van zijn patiënten hun onvermogen was om morele principes in hun dagelijks leven te begrijpen of toe te passen.

Dr. Lawrence LeShan, voormalig hoofd van de psychologie aan het Instituut van Toegepaste Biologie te New York, ziet ook een trend die zich verwijdt van de niet-morele benadering der psychiatrische therapie en een trend naar de erkenning van een positieve relatie tussen morele waarden en geestelijke gezondheid.

Bij toepassing in de praktijk van dit „nieuwe” concept stonden de psychiaters VERSTELD van de resultaten! Minder dan tien procent van de gevangenen te Leavenworth (Kansas) aan wie morele verantwoordelijkheid werd bijgebracht, keerden na hun invrijheidstelling terug, terwijl de normale recidive ongeveer 80 procent bedraagt!

Psychologen die met misdadigers werkten in de gevangenissen van de Amerikaanse staat Georgia hebben getracht misdadigers te rehabiliteren door hen te helpen een morele code te aanvaarden — in de grond van de zaak op de Bijbel gebaseerd — die „naasteliefde” inhoudt. Gevangenen werd de juiste betekenis van woorden als liefde, wet, naaste, het eigen ik, geven, geest, houding enz., bijgebracht.

De resultaten van het programma waren indrukwekkend. Zorgvuldige psychologische proefnemingen toonden aan dat ongeveer 80 procent van de deelnemenden aanzienlijk profijt trokken uit het trainingsprogramma! De recidive van voorlopig veroordeelden zakte van 22,5 procent naar 9 procent voor het verslagjaar (Goble, *The Third Force*, blz. 144).

Het programma was gebaseerd op de overtuiging dat er morele wetten zijn die het menselijk gedrag regelen, evenals er fysieke wetten zijn die betrekking hebben op het materiële universum. Deze wetten begrijpen en gehoorzamen leidt naar geestelijke gezondheid en gezond gedrag.

Tegengesteld dus aan de oude psychologie en de sterke tegenstand ervan tot onveranderlijke geestelijke waarden, gaan sommige psychologen tegenwoordig inzien dat geestelijke en morele waarden zeer belangrijk zijn voor de fundering van geestelijke gezondheid! Steeds meer psychologen gaan inzien dat het de MENTALITEIT van het individu is die zijn gedrag en geestelijke gezondheid bepaalt en niet zijn omgeving (behalve als die zijn houding raakt).

Wat zijn derhalve de aanwijzingen van concreet klinisch bewijsmateriaal voor de oplossing van geestesstoornissen? Het antwoord moet nu voor de hand liggen. Er dient in de maatschappij nadruk gelegd te worden op *morele waarden* — op onderwijs in de morele geestelijke *wetten* die de menselijke verhoudingen regelen.

En psychologen gaan nu inzien dat de belangrijkste van deze wetten *liefde* is. Is het niet merkwaardig dat de Bijbel dit 1900 jaar geleden al zei?

De behoefte aan liefde

Klinische experimenten hebben aangetoond dat kinderen liefde nodig hebben — zonder liefde sterven babies. „Experimenten met babies hebben aangetoond dat ontbering van liefde en genegenheid in de prille jaren tot ernstige problemen, zelfs tot de dood van het kind kan leiden. In vele gevallen kunnen ernstige neurosen

teruggevoerd worden op gebrek aan liefde in de eerste levensjaren van de persoon in kwestie" (Goble, *The Third Force*, blz. 82).

Tegenwoordig gaan psychologen inzien dat liefde niet alleen een fundamentele menselijke behoefte is, maar zij gaan inzien dat het de fundamentele sleutel is tot geestelijke gezondheid.

Psycholoog Erich Fromm schrijft: „In de meest algemene zin kan het actieve kenmerk van liefde beschreven worden door te stellen dat liefde hoofdzakelijk *geven* is, niet ontvangen" (*The Art of Loving*, blz. 22). Hij zegt: „Niet hij die veel hééft is rijk, maar hij die veel *geeft*. De gierigaard die als de dood is iets te verliezen, is psychologisch gesproken een arme, berooid man, ongeacht hoeveel hij bezit" (blz. 24).

Het tegengestelde van de gevende, liefhebbende persoon is de egoïst. Fromm zegt: „De *zelfzuchtige* persoon is alleen in *zichzelf* geïnteresseerd, wenst alles voor zichzelf, voelt geen vreugde in geven, maar alleen in nemen. De wereld buiten hem wordt alleen bekeken van het standpunt wat hij eruit kan halen. . . ." (blz. 607). Maar wat de egoïst niet beseft is dat *zijn eigen zelfzuchtigheid de wortel van zijn moeilijkheden is*. Het „laat hem leeg en gefrustreerd achter. Hij is noodzakelijkerwijs ongelukkig en maakt zich overmatig ongerust om van het leven de genoegdoeningen te grissen waarvan hijzelf het bereik in de weg staat" (blz. 60-61).

Het geheim van geestelijke gezondheid

Het fundamentele probleem van veel mensen die aan geestesziekte lijden is niet dat ze „ziek" zijn, maar dat zij *te veel met zichzelf bezig zijn*. Zulke mensen hebben de neiging teveel in zichzelf op te gaan, zichzelf te zoeken, teveel te denken aan wat anderen van hen denken. Hoe meer ze door het eigen ik of „Nummer Eén" in beslag zijn genomen, hoe groter hun lijden is. Als ze niet krijgen wat ze willen, beginnen ze zich in hun eigen droomwereld terug te trekken waar alles naar hún wens verloopt en waar *zij* het middelpunt uitmaken!

Deze mentaliteit is de grondoorzaak van geestesziekte.

Leer te geven

De meeste mensen maken zich zorgen over wat andere mensen voor hen zullen gaan doen. Vele mensen groeien op met het besef dat de wereld hen een bestaan verschuldigd is. Zij zien dat de

wereld een jungle van concurrentie is en dus doen ze er ook aan mee, klauwend en graaiend naar succes, status en zekerheid. Maar vroeg of laat komen ze tot de ontdekking dat succes, status en zekerheid niet komt door grijpen, vasthouden, verkrijgen, nemen of pakken.

De enige weg naar geestelijke gezondheid is een innerlijke, positieve, hulpvaardige, **GEVENDE** benadering voor het leven en andere mensen te ontwikkelen! Aan u is de *keuze* deze benadering tot het leven te ontwikkelen!

Met andere woorden, in plaats van te wachten totdat andere mensen u liefhebben en dienen, moet u de eerste stap nemen. U moet beginnen met liefde en bezorgdheid voor anderen te tonen, hen te helpen, hen te dienen, met hen te delen, aan hen te geven. In plaats dat u bezorgd bent voor uzelf en u afvraagt „wat zit er voor mij in", moet u bezorgdheid voor anderen aan de dag leggen en vragen, „wat kan ik voor hén doen?"

Negentienhonderd jaar geleden verklaarde Christus: „Het is zaliger te

geven dan te ontvangen". Hij leerde de weg van het leven dat te doen heeft met geven, delen en anderen helpen. Hij leerde een weg die naar geestelijke gezondheid en geluk leidt!

Veel moderne mensen hebben de levenswijze die in de Schrift geleerd wordt belachelijk gemaakt. De gehele wereld heeft die levenswijze — die levensfilosofie — verworpen. Het resultaat? Kijk maar naar de problemen, de katers en de verschrikkingen waar de wereld tegenwoordig voor staat. Zie waar de wereld beland is door de weg te volgen van hebzucht, zelfzucht, begeerte, concurrentie, van eerst het eigen ik en van onverschilligheid jegens anderen! Kijk naar de **VRUCHTEN** — de **RESULTATEN**!

Dit betekent niet dat het verkeerd is aan uzelf te denken, maar alleen dat u niet ál te geïnteresseerd in uzelf moet zijn! We moeten anderen liefhebben zoals we onszelf liefhebben — we moeten voor anderen doen zoals we willen dat anderen voor ons doen (zie Matth. 7:12, 22:39). Dan zult u werkelijk gemoedsrust en evenwichtigheid bezitten — *geestelijke gezondheid!* □

HEROÏNE

(Vervolg van pagina 8)

beter als men de *juiste* drijfveer heeft.)

Een vooraanstaand Europees deskundige op het terrein van de drugverslaving, de Parijse psychiater Pierre Bensoussan, zegt het aldus: „Wij moeten de verslaafden weer iets te doen geven in hun leven. Ik bedoel niet basketbal. Ik bedoel een *geestelijke bezigheid*".

Of er nu sprake is van een religieuze, een sociale, een politieke of een persoonlijke motivering, de noemer die alle geslaagde ex-verslaafden gemeen hebben is *de een of andere vorm van „bekeringsdrang"* in hun leven — hetzelfde „heilige vuur" en dezelfde vindingrijkheid waarmee zij vroeger als misdadigers aan drugs trachtten te komen.

Terug door een tunnel

Drugmisbruik is een symptoom van een zieke maatschappij, een kapot gezin en een moreel bankroet. Zolang er in deze oorzaken geen wijziging komt zijn tal van ongelukkige achterbuurtkinderen gedoemd tot een leven van verslaving.

Misschien zal het probleem van de drugverslaving niet geheel worden op-

gelost alvorens de gehele samenleving is veranderd. De werkelijke oplossing van de drugverslaving is een nieuwe samenleving — een wereld om ons heen waaraan men niet behoeft te „ontsnappen" door middel van drugs, omdat zij van zichzelf al veel te opwindend is om opzettelijk te worden uitgewist door een kunstmatige trip naar „ergens".

De mensheid heeft echter bewezen dat zij niet in staat is sociale verbeteringen tot stand te brengen. In het beste geval gaat het pijnlijk langzaam en daarom moeten wij niet wachten op sociale veranderingen alvorens onze *eigen* levens te veranderen. De *enkelingen* die deel uitmaken van een zieke samenleving *kunnen hun individuele leven veranderen*. Dat is reeds duizenden malen bewezen.

Ouders, u kunt *nu* handelen om elke toekomstige verslaving aan drugs van uw kinderen te voorkomen. Een hecht, liefdevol gezin kan — zelfs bij ontstentenis van een der ouders — een bindende kracht zijn die een obstakel vormt tegen drugmisbruik. Een prettig, gezellig gezinsmilieu, gepaard gaand met positief ingestelde vrienden en een prettig buurtmilieu, vormen samen een niet kapot te krijgen garantie tegen gevaarlijke drugs.

Een vroege karaktervorming is ook van groot belang om uw kind in staat

te stellen de juiste beslissingen te nemen wanneer het met drugs wordt geconfronteerd. Denk eraan dat boze preken niet helpen — zij schieten tekort en komen te laat, en het enige wat zij bewerken is een verwijdering. Maar de preventieve medicijn van liefde, begrip en zinvolle bezigheden werkt wel degelijk!

Jonge mensen, als jullie drugs gebruiken of als je wel eens hebt overwogen om dat te gaan doen, bewijs jezelf dan een dienst door je met meer bevredigende activiteiten te gaan bezighouden. Drugs vormen een doodlopende straat die eindigt in catastrofe. De enige weg terug is een nauwe tunnel waarin allerlei onverwachte gevaren op de loer liggen.

De kans bestaat dat dit artikel niet veel heroïnegebruikers zal bereiken die op dit moment verslaafd zijn. Maar als potentiële verslaafden er toe kunnen komen er nooit aan te beginnen en wanneer er onder u, ouders, mensen zijn die eraan mee willen helpen hen een betere levenswijze voor te houden, dan zal dit artikel zijn doel hebben bereikt. □

20^E EEUW

(Vervolg van pagina 16)

volgende. Er moet ook nog de wil en het verlangen bestaan om te veranderen, om die kennis te gebruiken. En dat is een van de functies van het menselijk verstand.

Wat wij niet weten

Maar laten we dit voor de hand liggende punt even terzijde schuiven om ons te concentreren op de invloed van onze omgeving. Er is zoveel verkeerde „kennis” in deze wereld dat die het juiste en goede verduistert. Gehele volkeren zijn slaven van religieuze en sociale taboes of van economische stelsels, die voor een ieder duidelijke en grote gebreken vertonen.

Dit heeft de ware kennis versluierd en verworden, en heeft zowel individuele mensen als hele naties gebracht tot het aanvaarden en volgen van datgene wat alleen kan leiden tot nog meer menselijke ellende. Het Duitsland van Hitler is waarschijnlijk wel het meest schrijnende voorbeeld hiervan.

Er bestaan nog steeds landen die beheerst worden door nationalistische hartstocht. Een dergelijke geest van nationalisme doortrekt de atmosfeer van een land en vervormt het denken

van zijn burgers soms dusdanig dat ze gedreven worden tot de waanzin van een oorlog met een buurland. Dit is geen aangeboren gedrag, maar aangeleerd — en het is een gevaarlijk gedrag.

Op dit ogenblik zijn we bijna bij het punt aangekomen waarop driekwart van de 20e eeuw voorbij is. De ernstige onvolmaaktheden in het milieu van onze wereld en in het denken van de mensheid dreigen ons in cosmocide te storten. Aan de andere kant zou beschikbaarstelling van ongelooflijke hoeveelheden kennis ons nog kunnen helpen de wegen te vinden om deze uiterste verschrikking af te wenden.

In feite dwingt deze bestaande dreiging van uiteindelijke vernietiging de mensheid tot het inzicht dat we in vrede MOETEN leven of door oorlog sterven.

Hoe ligt onze koers naar vrede? We moeten van voren af aan beginnen. We moeten de egoïstische begrippen van nationalisme en maatschappelijk fanatisme aan de kant zetten. Daarvoor in de plaats moeten wij weer de eenvoud stellen van het paradijs, om zo onze geest te bevrijden van de ketens van 6000 jaar menselijke geschiedenis. Een wereldgeschiedenis die een samenleving heeft gevormd vol angst, haat en onbegrip. Wij moeten de weg hervinden die ons weer zal leiden tot wereldvrede en een samenleving in harmonie.

Dat betekent dat we alles wat vals is moeten verwerpen en letterlijk weer van voren af aan moeten beginnen. We moeten de kloof tussen de generaties in de religie en in de politiek overbruggen. We moeten verkeerde zienswijzen die ons verdeeld houden, verwerpen. Alleen op deze wijze kan de 20e eeuw nog gered worden. Of wij vervullen deze doelen, óf de overlevenden van ons mogen opnieuw beginnen in een wereld die over de afgrond naar volslagen vernietiging is geduwd.

Benodigd: een nieuwe mentaliteit

Maar hoe kunnen we deze zuivering van de geest waaraan de mensheid behoefte heeft, verwezenlijken zoals de zaken nu staan? Wie kan er, om het zo maar eens voor te stellen, in de geest kruipen van bijna 4 miljard mensen en die opnieuw programmeren? Wij moeten uiteraard toegeven dat, gezien de huidige wereldsituatie, het antwoord op de vraag „Hoe kunnen we de 20e eeuw redden”, menselijkerwijs gezien moet blijven „Opdracht: Onmogelijk — en oplossing: Onbekend”. Geen mens

beschikt over de macht om ons van hier naar Pogo's paradijs te transporteren.

Maar er is nog hoop indien we bereid zijn een nieuwe unieke oplossing te aanvaarden voor dit probleem.

Dit artikel heeft de klemtoon gelegd op de noodzaak van een mentaliteitsverandering, de mogelijkheid de kaarten opnieuw te schudden en uit te delen. Maar diezelfde oude kaarten opnieuw uitdelen is onvoldoende. We kunnen nl. alleen maar een bepaald aantal mogelijkheden vormen van hetzelfde spel kaarten. Alle bestaande vormen van religieuze maatschappelijke en politieke stelsels zijn reeds geprobeerd en bleken niet te voldoen. We hebben dus een nieuw spel kaarten nodig, dat echter nog niet bestaat.

In Pogo's paradijs is de God van Adam en Eva uitgebeeld als de Grote Opvoeder. Toen Hij hen onderwees verbood deze Opvoeder hen van de boom der kennis van goed en kwaad te eten.

Maar Adam en Eva aten er wél van en de gehele mensheid heeft ook van deze verboden boom gegeten, terwijl zij met onvolmaakte kennis leefden — een combinatie van goede en slechte leiding. Ofschoon we nu veel weten van de problemen in de wereld en in de maatschappij, beschikt nog geen enkel mens of land over volledig begrip. Er zijn slechts stukjes en beetjes van verspreid over de aarde.

En evenals Adam heeft de mensheid die andere essentiële boom, de boom des levens, verworpen. Als nooit tevoren moet de mens broodnodig van deze boom eten. De mens heeft behoefte aan de nieuwe mentaliteit, de nieuwe dimensie in zijn denken, die deze boom, symbolisch, ons verschaft.

En de mens heeft de leiding nodig van de Grote Opvoeder (wiens les door Adam en Eva werd verworpen) om de wijsheid te verwerven zichzelf en de mensheid te besturen.

Gewapend met deze nieuwe geestelijke dimensie van ons verstand en aangevoerd door het wijze en rechtvaardige leiderschap van de Grote Opvoeder zou de mens nog kunnen terugkeren tot een paradijsachtige situatie. Maar deze keer zal de terugkeer gepaard gaan met een groter begrip van zijn verantwoordelijkheid om, als hij zulks verkiest, niet weer in verzoeking te geraken door de list van de slang. Alleen dan kan de mensheid de 20e eeuw van ondergang redden en de ideale Wereld van Morgen binnentreden. □

NIEUW EUROPA

(Vervolg van pagina 5)

de op het Westen gerichte politiek van het Kremlin gespitst is. Het „zwaargewicht” in vrij Europa moet „geneutraliseerd” en „geïsoleerd” van zijn westerse partners raken.

Moskou is er veel meer toe geneigd met de Socialisten van Brandt van doen te willen hebben — de SPD heeft haar oorsprong in het Marxisme — dan met de Christen-Democraten die het vanaf 1949 tot de socialistische overwinning in 1969 in Bonn voor het zeggen hadden. In plaats van een „klein Europa” der EEG zal Moskou een „Pan-Europa” in het vooruitzicht stellen, gebaseerd op een „vreedzame coëxistentie” van alle Europese staten, ongeacht hun economische en sociale structuur.

De Russen willen dus een Europa „van de Oeral tot de Atlantische Oceaan” creëren — een pendant van het idee van wijlen president De Gaulle van Frankrijk, maar dan in omgekeerde geografische zin en verschillend met betrekking tot wie de „opzichter” zou zijn.

De Russen zullen waarschijnlijk zelfs de uiteindelijke ontbinding van zowel de EEG als haar Oost-Europese tegenhanger, de COMECON, voorstellen. Ter vervanging van deze beide associaties willen de Russische strategen dan met een programma van verstrekkende economische en technische samenwerking tussen West- en Oost-Europa op tafel komen. Er wordt al gepraat over het opstellen van grote projecten voor de industrie, het transportwezen en elektrische centrales, het opbouwen van telecommunicatiesystemen, de gezamenlijke exploitatie van belangrijke grondstoffen door een combinatie van verschillende landen.

De Russische plannenmakers werken hier kennelijk met het idee van Monnet en Schumann, de twee grote Franse denkers van na de oorlog, de ontwerpers van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, voorloper van de EEG. Zij hoopten dat door samensmelting van Franse en Duitse (en ook Italiaanse en Benelux-) industrieën die met deze twee essentiële grondstoffen werken, een oorlog tussen de twee Westeuropese tegenstanders voor goed onmogelijk zou worden. Maar kan deze conceptie op geheel Europa worden toegepast?

Het Amerikaanse „economische imperialisme” aangevallen

De Russische pers blijft erop hameren dat een uitbreiding van de handel tussen Oost-Europa en het geïndustrialiseerde Westen voor beide partijen grote voordelen zou meebrengen.

Als Oost-Europa toegang krijgt tot de vergevorderde technologie van het Westen, zou dit haar industriële expansie, vooral op het gebied van de hoognodige consumptiegoederen, zeer ten goede komen. Men zou dan de onrust in het oostelijke blok beter in de hand kunnen houden.

Voor de EEG-landen zou dit het grote voordeel hebben dat zij op economisch en handelsgebied minder afhankelijk zouden zijn van de Verenigde Staten. De Russische pers geeft onverholen blijk van haar leedvermaak over de dollarcrisis en de toenemende handelsconflicten tussen beide zijden van de Atlantische Oceaan.

Hand in hand hiermee gaan herhaalde beschuldigingen aan het adres van Amerika dat het in West-Europa een economisch imperialisme heeft gevestigd. „De Verenigde Staten hebben door allerlei monopolies een té sterke greep op de Europese industrie”, heet het. Dat is gevaarlijk, zegt men, want op die manier trachten de Verenigde Staten de militaire en economische hulpbronnen van West-Europa uit te buiten om hun eigen tanende macht op te vijzelen.

Als Oost en West in Europa echter samengaan, zullen zij in staat zijn „de reusachtige productiecapaciteit en de intellectuele krachten van de Europese landen te bundelen ten behoeve van mondiale vooruitgang”. Aldus het lid van het Russische Politbureau, Victor Grishin, toen hij in een toespraak op de jongste verjaardag van de Russische Revolutie wat op dreef kwam.

In het Westen beziet men een dergelijke samenwerking met heel andere ogen. Volgens de Westduitse krantenmagnaat Axel Springer zou een dergelijke ontwikkeling uitlopen op „een Europa waarin de Sovjetunie de beschikking zou hebben over alle hulpbronnen”.

Omzichtigheid gepaard aan angst

In leidende politieke en industriële kringen in West-Europa is tot nu toe weinig aandacht besteed aan deze nogal grandioze ideeën van het Kremlin. Maar in Washington heerst groeiende bezorgdheid dat West-

Europa, met het verleidelijke vooruitzicht weer toe gang te krijgen tot traditionele Oosteuropese afzetgebieden, zijn veiligheid door ondertekening van het verdrag zal opgeven en terugtrekking van de Amerikaanse troepen zal forceren. In plaats van de „Pax Americana” — vrede Amerikaanse stijl — zou geheel Europa dan getraceerd worden op „Pax Sovietica”.

Volgens Springer zou „Pax Americana” een voortgezet uitzicht voor de gehele mensheid betekenen en Pax Sovietica een terugkeer naar de middeleeuwen zijn”.

De Amerikanen en de meeste geallieerde landen houden in hun beleid tot dusverre het been stijf. In zijn gesprekken met Willy Brandt eind vorig jaar, verzekerde president Nixon de bondskanselier dat, ondanks pressie in de Senaat, de Amerikaanse strijdkrachten in Europa op de huidige sterkte zullen worden gehandhaafd. President Nixon verzekerde met nadruk dat een toekomstig gesprek met de Sovjetunie over wederzijdse evenredige vermindering van de troepensterkte alleen in het kader van de NAVO zou worden gehouden.

Na hun twee dagen durende gesprekken verklaarde Brandt dat hij en president Nixon het eens waren geworden over een tijdstip en een agenda voor de Europese veiligheidsconferentie die, naar hij verwacht, in de loop van 1973 zal worden gehouden. Er werden echter geen bijzonderheden bekendgemaakt.

Ook in het officiële Amerikaanse standpunt ten aanzien van het omvattende vraagstuk van de Europese veiligheid valt een zekere soepelheid te bespeuren.

De Amerikaanse onderminister van Buitenlandse Zaken, John Irwin, merkte op: „Wij hebben bewezen een vrij goed begrip te hebben van de geschiedenis van de Sovjets en van de prijs die de Sovjetunie en andere Oosteuropese naties nog niet zo lang geleden voor de handhaving van hun rechtmatige onafhankelijkheid hebben moeten betalen”.

Ook president Nixon zei in zijn verslag over de buitenlandse politiek aan het Congres in februari 1970:

„Gezien de ontwikkeling van de moderne technologie, is de tijd ongetwijfeld voorbij dat een mogendheid zou trachten in Oost-Europa vaste voet te krijgen om tegenover de Sovjetunie in een strategisch betere positie te komen. Dat is uiteraard geen aspect van ons

UITZEND- TIJDEN

De WERELD VAN MORGEN

IN EUROPA

In het Engels -

RADIO MANX - 188 m (1594 kHz) - zondags: 14.45 en 19.45; 's maandags t/m zaterdags: 10.30 en 19.30 - 89 & 91 FM - zondags: 19.45; 's maandags t/m zaterdags: 19.30.

In het Frans -

RADIO LUXEMBURG - 1239 m - 's maandags: 5.30; dinsdags en vrijdags: 5.15; donderdags: 5.10.

EUROPA Nr. EEN - Felsberg, Saar, Duitsland - 1647 m (182 kHz) - zondags: 6.15; 's woensdags en zaterdags: 5.27.

In het Duits -

RADIO LUXEMBURG - 49 m (6090 kHz) en 208 m (1439 kHz) - zondags: 6.05; 's maandags, dinsdags en vrijdags: 5.00.

In het Spaans -

RADIO MIRAMAR - Porto, Portugal - 382 m - zaterdags: 22.30.

IN CANADA

In het Frans -

CJSA - Ste-Agathe-des-Monts, Quebec - 1230 kHz - 's maandags, 's woensdags, vrijdags: 18.30.

CFMB - Montreal - 1410 kHz - zondags en zaterdags: 17.00.

In het Engels -

CKY - Winnipeg - 580 kHz - zondags: 7.00; 's maandags t/m zaterdags: 5:30.

CKFH - Toronto - 1430 kHz - zondags: 10.00; 's maandags t/m zaterdags: 6.00.

CKOY - Ottawa - 1310 kHz - 's maandags t/m zaterdags: 5.30.

CFMB - Montreal - 1410 kHz - zondags: 13.30; 's maandags t/m zaterdags: 6.30.

IN MIDDEN- EN ZUID-AMERIKA

In het Frans -

4VBM - Port-au-Prince, Haïti - 1430 kHz - 's woensdags: 19.45.

4VGM - Port-au-Prince, Haïti - 6165 kHz - 's woensdags: 19.45.

RADIO ANTILLES - Montserrat, Kleine Antillen - 930 kHz - 's maandags, donderdags en zaterdags: 20.45.

RADIO CARAIBES - St. Lucia, Kleine Antillen - 840 kHz - 's maandags t/m vrijdags: 6.15.

In het Engels -

RADIO BARBADOS - Pine Hill, Barbados - 795 kHz, - zondags: 10.30; 's maandags t/m vrijdags: 9.30; zaterdags: 11.00.

ZFB 1 - Radio Bermuda - 960 kHz - dagelijks: 13.30.

GUYANA BROADCASTING SERVICE - Georgetown - 560 kHz - zondags: 13.30; 's maandags t/m zaterdags: 13.00.

JAMAICA BROADCASTING -

Kingston - 560 kHz - dagelijks: 24.00.
Mandeville - 620 kHz - dagelijks: 24.00.

Montego Bay - 700 kHz - dagelijks: 24.00.

Port Maria (Port Galina) - 750 kHz - dagelijks: 24.00.

RADIO GUARDIAN - Trinidad - 's maandags t/m zaterdags: 22.00; zondags: 18.15.

RADIO ANTILLES - Montserrat, Kleine Antillen - 930 kHz - dagelijks: 18.30.

In het Spaans -

XESM - Mexico 12, D.F. - 1470 kHz - zondags: 9.00.

RADIO LA CRONICA - Lima, Peru - 1320 kHz - zondags: 19.00.

WIAC - San Juan, Puerto Rico - 740 kHz, 102,5 FM - zondags: 9.30.

RADIO CORPORACION C.B. 114 - Santiago, Chili - zondags: 9.15.

IN AZIË

In het Engels -

DZAG - Manila - 960 kHz - dagelijks: 20.00.

KSBK - Okinawa - 880 kHz - zondags: 12.06.

HSAAA - Bangkok, Thailand - 600 kHz - zondags: 9.30; 's maandags t/m zaterdags: 22.05.

IN AFRIKA

In het Engels -

RADIO LOURENÇO MARQUES, MOÇAMBIQUE - 92 m (3301 kHz) en 60 m (4925 kHz) - 's maandags, 's woensdags en zaterdags: 22.00; dinsdags, donderdags en vrijdags: 22.30.

IN AUSTRALIË

In het Engels -

2KY - Sydney - 1020 kHz - 's maandags t/m 's woensdags: 20.30.

3BA - Ballarat - 1320 kHz - zondags t/m donderdags: 21.30; vrijdags: 16.30.

4BK - Brisbane - 1300 kHz - zondags t/m vrijdags: 22.30.

7HT - Hobart - 1080 kHz - zondags t/m vrijdags: 19.30.

IN DE VERENIGDE STATEN

In het Engels -

WEVD - New York - 1330 kHz, 97,9 FM - dagelijks: 22.00.

KGBS - Los Angeles - 1020 kHz, 97,0 FM - zondags: 10.00; 's maandags t/m zaterdags: 6.00.

KIRO - Seattle - 710 kHz - 's maandags t/m vrijdags: 22.30.

WEDO - Pittsburg - 810 kHz - 's maandags t/m zaterdags: 7.30.

WEAW - Chicago - 1330 kHz - 's maandags t/m zaterdags: 0.15 en 8.00.

WWL - New Orleans - 870 kHz - 's maandags t/m zaterdags: 22.30.

KSL - Salt Lake City - 1160 kHz - dagelijks: 5.30 en 23.15.

Een volledige lijst van uitzendtijden wordt u op aanvraag gaarne toegestuurd.

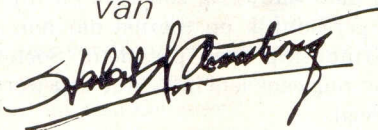
beleid. Ons streven naar onderhandelen en ontspanning is gericht op vermindering van de bestaande spanningen en niet bedoeld om nieuwe spanningen op te roepen."

Het zal interessant zijn om te zien wat president Nixons voorgenomen bezoek aan Moskou in mei van dit jaar zal opleveren.

Ongetwijfeld zal er binnen niet al te lange tijd een veiligheidsregeling voor Europa in de een of andere vorm tot stand komen. De grote vraag is alleen: Veiligheid op wiens voorwaarden? En tevens - zal die standhouden? □

Persoonlijk

van

(Vervolg van pagina 1)

hij had ervaring in de reclamebranche en als accountant beschikte hij reeds over enige rechtskennis.

Ik heb de heer Rader altijd voor een buitengewoon briljant jonge man aanzien.

Hij voorzag dat naarmate onze werkzaamheden bleven groeien, we de

talenten en ervaring die hij bezat, nodig zouden hebben, alsmede rechtskundig advies. Hij liet zich daarom als student in de rechten aan de universiteit van Zuid-Californië inschrijven, behaalde daar zijn graad als eerste van zijn jaar (Order of Coif) en was er medewerker van *Legal Review* (een juridisch tijdschrift), alsmede voorzitter van het studentencorps.

Zijn uitstekende prestaties in de rechtsschool trokken de aandacht van de aanzienlijkste Amerikaanse universiteiten. De universiteit van Yale verleende hem een „Sterling Fellowship” (studiebeurs), andere universitei-

ten boden hem aantrekkelijke functies aan juridische faculteiten aan. Hij ontving eervolle aanbiedingen van vooraanstaande advocatenkantoren uit geheel Amerika en van overheidsinstanties. Maar zijn vertrouwen in het wereldomvattende programma van Ambassador College werd niet aan het wankelen gebracht. Dat lag hem het naast aan het hart.

Hij gaf twee jaar college aan de juridische faculteit van de universiteit van Zuid-Californië en was, nadat hij tot de balie was toegelaten, enige tijd als advocaat te Los Angeles werkzaam. Verder gaf hij ongeveer twee jaar lang op Ambassador College les in accountancy.

Hij leidt nu een reclamebureau, maar Ambassador College, met zijn wereldomvattend ontwikkelingsprogramma voor alle volkeren en onder alle lagen der bevolking, blijft een steeds groter deel van zijn tijd opeisen.

De rol van de heer Rader

Door mij in de afgelopen anderhalf jaar bij mijn bezoeken aan de vele staatshoofden over de gehele wereld te vergezellen, is de heer Rader voor mij van onschatbare waarde geweest. Hij is een bijzonder snel lezer, die mij terzijde staat door mij vóór ieder onderhoud de nodige gegevens te verschaffen. Sinds tien jaar kan ik niet meer met mijn rechteroog zien en mijn linkeroog is altijd al, ook vóórdat ik niet meer met mijn rechteroog kon zien, mijn zwakste oog geweest. Verder ben ik wat hardhorend. Tijdens een belangrijk onderhoud zal de heer Rader vaak herhalen wat de ander zegt, wanneer hij merkt dat ik het niet helemaal begrepen heb. Hij heeft een buitengewoon sterk geheugen. Zonder dat hij tijdens een onderhoud aantekeningen maakt, tikt hij na afloop voor mij een volledig verslag van het gehele gesprek, even nauwkeurig alsof het op de band was opgenomen. Omdat hij ongelooflijk goed ingelicht is over wereldproblemen, is hij in staat, te zamen met mij, op een bijzonder hulpvaardige wijze aan het gesprek deel te nemen. Aangezien hij heel wat jonger is dan ik, neemt hij naast al deze dingen tevens vele andere zaken voor zijn rekening, zoals hotelkamers bespreken, afrekenen bij het weggaan, het geven van foien, enz.

Ik weet dat onze lezers belangstelling hebben voor persoonlijke gegevens over de mensen die bij ons werk grote verantwoordelijkheden dragen, evenals voor gewichtige wereldgebeurtenissen. Daarom grijp ik deze gelegenheid aan om u wat te vertellen over Stanley

Rader, aangezien hij zo vaak wordt genoemd in verband met belangrijke gesprekken die ik voer. De heer Rader speelt golf en tennist, en is een huisvader die in z'n gezin opgaat, de vader van een zoon en twee dochters, sinds vele jaren gelukkig getrouwd. Doordat we ons eigen straalvliegtuig hebben (anders zou ik deze vele belangrijke reizen niet kunnen maken) kan mevrouw Rader hem gewoonlijk vergezellen, terwijl mijn oudste dochter, die nu alleen is, mij vergezelt en de plaats van haar moeder inneemt als gastvrouw voor mij bij diners, recepties of andere gelegenheden. Mijn vrouw, Loma Armstrong, is bijna vijf jaar geleden gestorven, na vijftig jaar gelukkig huwelijksleven.

Maar nu terug naar ons bezoek aan de Verenigde Naties en naar dit jongste gewapende conflict tussen Pakistan en India.

We werden naar het secretariaatsgebouw van de Verenigde Naties in New York gereden. Ik weet zeker dat u er veel foto's van heeft gezien. Het is een lang, enigszins smal rechthoekig gebouw van ongeveer 34 verdiepingen. De kantoren van de hoogste leiding bevinden zich op de bovenste verdieping. Aan de zuidzijde van de verdieping kwam Adam Malik, voorzitter van de Algemene Vergadering, glimlachend uit zijn kantoor zijn ontvangkamer binnen om ons te verwelkomen. Nadat we kennis hadden gemaakt met zijn belangrijkste medewerkers, gingen we met hem naar zijn privé-werkvertrek.

Adam Malik is tevens minister van Buitenlandse Zaken van Indonesië, het op vier na grootste land ter wereld. Hij zei meteen dat hij zich onze bezoeken aan Indonesië herinnerde en dat hij het betreurde dat omstandigheden tot drie maal toe een ontmoeting tussen president Soeharto en mij hadden verhinderd.

Hij nodigde me uit een bezoek aan Djakarta te brengen op een tijdstip dat hij daar aanwezig zou zijn, en hij zou er persoonlijk op toezien dat aan een ontmoeting met president Soeharto niet nog eens iets in de weg zou worden gelegd.

Toen ik hem mededeelde dat de eerste belangrijke expeditie naar het Indonesische deel van Nieuw-Guinea, die van koning Leopold uitgaat en waaraan Ambassador College deelneemt, voor het najaar van 1972 was vastgesteld, was hij blij verrast en bood hij aan te zullen helpen waar dit ook nodig mocht blijken.

Wat de toelating van Rood China tot de Verenigde Naties betreft zei Adam Malik dat het uiteraard ongelukkig was dat Taiwan (Formosa) bij de toelating van de Volksrepubliek werd uitgestoten. Maar hij meende dat het onmogelijk was, het land met de grootste bevolking ter wereld nog langer buiten de Verenigde Naties te houden, met het oog op hun enorme bevolking en invloed in zowel het Verre Oosten als in de rest van de wereld. Aangezien generalissimo Tsjang Kai-Sjek nooit afstand heeft gedaan van zijn aanspraak op het Chinese vasteland, zou het voor de twee Chinese delegaties erg moeilijk zijn geweest om naast elkaar in de Verenigde Naties zitting te hebben.

Hoewel de delegatie van Rood China bij de Verenigde Naties ongelukkigerwijs bij haar eerste optreden in New York niet erg blijk heeft gegeven van een geest van samenwerking, zei Adam Malik te hopen dat na dit misschien weinig belovend begin de gemoederen tot rust zullen komen en dat de Volksrepubliek hopelijk een periode van samenwerking zal binnentreden. Rood China heeft echter, zo vervolgde hij, reeds afgevaardigden aangewezen voor vijf belangrijke commissies met als vaste standplaats de zetel van de Verenigde Naties te Genève, en zij verlenen daar hun medewerking.

De heer Malik was niet erg hoopvol gestemd ten aanzien van de crisis in Pakistan. Hij hoopte op of omstreeks 21 december naar Indonesië te kunnen terugkeren en daar tot de zitting van de VN in het najaar van 1972 te kunnen blijven. Hij achtte het echter waarschijnlijker dat er naar aanleiding van deze crisis spoedzittingen van de Algemene Vergadering zouden moeten worden gehouden.

Twee dagen later groeide de crisis tot een OORLOG uit!

Ik vertelde de heer Malik van mijn persoonlijke belangstelling voor de VN — hoe ik in 1945 de wekenlang durende Conferentie van San Francisco, waar het Handvest werd opgesteld, in haar geheel had bijgewoond. Tevens woonde ik de openingszitting van de Veiligheidsraad op het „Hunter College" in New York bij, alsmede de herdenking van de 25e verjaardag van de Conferentie van San Francisco in 1970.

Ik vond de heer Malik bijzonder vriendelijk. Hij was al op de hoogte van Ambassador College en *The PLAIN TRUTH* en zei dat hij zeer onder de indruk was van onze wereldomvattende

arbeid in het belang van wereldvrede en een beter bestaan voor alle volkeren, alsmede van onze bijdrage op het gebied van het onderwijs in Thailand, Nepal en andere landen. Ik geloof dat het voor beide partijen een vruchtbaar gesprek was.

Mijn gesprek met C.V. Narasimhan

Na het onderhoud met de heer Malik liepen de heer Rader en ik door de lange gang naar de reeks vertrekken aan de noordzijde van de verdieping. Zoals hierboven vermeld was secretaris-generaal Oe Thant ziek, maar verwachtte de ondersecretaris-generaal, C.V. Narasimhan, ons. Hij komt uit New Delhi, en aangezien we reeds kennis hadden gemaakt met president Giri, premier Indira Gandhi en Dr. Singh, eerste secretaris van president Giri en een figuur van wereldformaat bij de beweging voor wereldvrede gebaseerd op internationaal recht, alsmede vele andere leiders van India, hadden we vele onderwerpen van belangstelling gemeen.

Narasimhan is pas de tweede ondersecretaris-generaal in de geschiedenis van de Verenigde Naties. Hij is al tien jaar lang in deze hoedanigheid werkzaam.

Aangezien de ambtstermijn van secretaris-generaal Oe Thant op 31 december 1971 af zou lopen, informeerde ik naar de kwestie van de opvolger voor die post.

Nadat ik de bijna onmogelijke en onredelijke criteria die door de Verenigde Naties worden gesteld om een kandidaat voor die functie aanmerking te brengen, had vernomen, kwam ik tot de conclusie dat het de moeilijkste post moest zijn die men in de gehele wereld kan bekleden.

Het is één van de belangrijkste functies in de wereld. Er wordt zeer veel nadruk gelegd op het geloof van de kandidaat, op zijn ras, geboorteplaats, nationaliteit, afkomst, enz, maar veel minder op zijn bekwaamheden en de ware vereiste eigenschappen voor zo'n belangrijke post.

Geen persoon zou aanvaardbaar zijn ingeval hij onderdaan is van één van de grote mogendheden. Rusland zou bezwaar maken tegen het bezetten van die post door een onderdaan van de Verenigde Staten. Alle Arabische landen zouden bezwaren maken als hij een jood zou zijn. Protestantenvrouwen zouden wellicht bezwaren maken als hij rooms-katholiek zou zijn en aanhangers van andere godsdiensten zouden misschien

bezwaren maken als hij protestants zou zijn. Het leek bijna alsof de kandidaat iemand moest zijn zonder vaderland, zonder ouders, zonder geloof en toch weer geen atheïst of agnosticus, iemand uit een mengeling van alle huidskleuren en rassen, en die niet in een land op deze aarde is geboren.

Inmiddels is Kurt Waldheim, een Oostenrijker, tot secretaris-generaal gekozen.

De heer Narasimhan gaf als verklaring dat de landen zozeer de nadruk leggen op deze eigenschappen uit vrees dat iemand zou kunnen worden gekozen die vooroordelen had die zouden ingaan tegen de (zelfzuchtige) belangen van een bepaald landenblok, of zelfs tegen één afzonderlijk land.

Ik zou erop willen wijzen dat deze criteria louter een weerspiegeling vormen van de vooroordelen en partijdigheid van die lid-staten ten aanzien van bepaalde personen, of zelfs andere landen. De heer Narasimhan had geen opvolger van Oe Thant kunnen worden omdat hij uit India komt — en India is een veel te groot land.

Ik vroeg of hij als ondersecretaris-generaal zou aanblijven. Dat, zo zei hij, zou afhangen van de wensen van de nieuwe secretaris-generaal.

De heer Narasimhan vertelde ons dat hij zijn loopbaan bij de Verenigde Naties was begonnen in Thailand, waar hij werkte aan een project voor de Mekong, en dat hij goed op de hoogte was met de problemen i.v.m. de ontwikkeling van de bergbevolking. Ik heb al eerder melding gemaakt van mijn audiënties bij de koning van Thailand en van de deelneming van Ambassador College aan het programma van de koning ter ontwikkeling van zijn onderdanen die in de bergen leven. Zo hadden we hier een interesse gemeen. Het is inderdaad een kleine wereld!

Ik vroeg hem naar de crisis tussen India en Pakistan. Hij had er geen hoop op dat de situatie er spoedig tot rust zou komen. Hij was er zeker van dat die zou verslechteren alvorens er verbetering zou optreden.

En dat was het geval!

Twee dagen later brak de oorlog uit!

De geschilpunten in geding, zei hij, waren bijzonder verward en ingewikkeld, en dit werd nog verergerd doordat beide landen doorgingen de geschilpunten verdraaid voor te stellen. Dit vormt een aanwijzing voor de vraag waarom wij geen vrede in de wereld hebben. Zolang mensen en regeringen zelfzuch-

tige drijfveren hebben, waarbij iedereen tracht te KRIJGEN — te NEMEN — te HEBBEN, zonder zich te bekommeren om het welzijn of het kwaad dat anderen wordt aangedaan, kan er geen vrede zijn.

Waarom geen wereldvrede?

Dit grote wereldomvattende Werk, waarvan *De ECHTE WAARHEID* een onderdeel is, werkt voor WERELDVREDE. Hoe? Heel eenvoudig. Alles is een kwestie van *oorzaak en gevolg*. Als we VREDE willen hebben, moeten we eerst de WEG vinden die vrede zal VEROOZAKEN. Wij zijn voortdurend bezig ongeveer 150 miljoen mensen, verspreid over alle landen ter wereld, te onderrichten over de OORZAAK van vrede. Het is de WEG van de onbaatzuchtige bezorgdheid voor het welzijn van anderen, overeenkomstig de zorg voor ons eigen persootje. Ongeacht of het een mens dan wel een natie is. Zolang de zelfzuchtige drijfveer niet wordt opgegeven en zolang de weg van onbaatzuchtige bezorgdheid niet actief in praktijk wordt gebracht, kan er geen vrede zijn.

Mijn bezoek aan deze twee belangrijke personaliteiten bij de Verenigde Naties deden in mijn gedachten slechts de OORZAKEN van al het kwaad in de wereld in omvang toenemen. Mensen én landen schijnen niet bij machte te zijn de JUISTE WAARDEN te onderkennen en blijven de valse waarden nastreven.

Een land of een mens verlangt te hebben wat een ander bezit. Hij vindt een middel om het te nemen. Dit veroorzaakt wrijving en vergelding. Hij betaalt de prijs van wrijving, of zelfs van oorlog. Hij betaalt de prijs door VREDE te verliezen.

Het is een te hoge prijs!

Het is een slechte koop. Het is niet praktisch.

Als iedereen een onbaatzuchtige bezorgdheid voor het welzijn van de ander aan de dag legde — overeenkomstig de zorg voor zichzelf — zouden ze er allemaal wel bij varen zonder de hoge kosten en verspilling en vernieling en VERLIEZEN die een oorlog met zich meebrengt.

De weg van onbaatzuchtige bezorgdheid is de OORZAAK van vrede.

En wat is onbaatzuchtige bezorgdheid? Het is de definitie van LIEFDE.

Zolang we HAAT niet *uitschakelen* en LIEFDE niet *inschakelen*, betalen we absoluut teveel voor het weinige dat we bezitten! □

IN DIT NUMMER

★ ER IS EEN NIEUW EUROPA OP KOMST

Dit jaar zouden zich wel eens dramatische veranderingen kunnen gaan aftekenen in de betrekkingen tussen Oost en West in Europa. Er zijn echter nog een paar belangrijke hinderpalen die een algehele ontspanning of althans een vermindering van de spanningen in de weg staan, te overwinnen. Zie pagina 2.

★ DE HEROÏNESLAAF KAN VRIJKOMEN

Er kan een einde gemaakt worden aan de tragedie van drugverslaving. Duizenden gewezen heroïneverslaafden houden het nu — door een geheel nieuwe levensstijl — op een beter „high” aan. Zie pagina 6.

★ DE 20e EEUW VALT TE REDDEN

De mens heeft ontdekt hoe hartaanvallen voorkomen kunnen worden, maar niet een oorlog. Hij kan astronauten naar de maan sturen en ze weer terugbrengen, maar hij is niet in staat zijn legers thuis te houden. Is er een manier om helemaal opnieuw te beginnen en de 20e eeuw te maken tot de Eerste eeuw van de Nieuwe Wereld van Morgen? Zie pagina 14.

★ BLAUWDRIJK VOOR MISLUKKING

Hoe komt het dat getrouwde tieners zo veel meer huwelijksmoeilijkheden ondervinden dan mensen die later trouwen? Dit artikel geeft zeven fundamentele redenen aan die tot het hoge percentage mislukte tienerhuwelijken bijdragen. Zie pagina 17.

★ DE VERENIGDE NATIES — KUNNEN ZIJ „ZWAARDEN TOT PLOEGIJZERS SLAAN”?

Begint met de toelating van China een nieuw tijdperk in de annalen der Verenigde Naties? Zijn de VN bij machte in onze tijd vrede te brengen en die te handhaven? Zie pagina 21.

★ ZO OVERWINT U EMOTIONELE SPANNINGEN

Bijna iedereen lijdt onder emotionele spanningen die zich bij tijd en wijle voordoen. Angsten, neurosen, onzekerheid, zorgen en dwangvoorstellingen komen tegenwoordig algemeen voor. Hoe komt dat? Wat is de OORZAAK? Wat is het geheim van emotionele zelfbeheersing? Zie pagina 25.